

Rujder Tamás

*A Szellemharcos
küldetése*

© Rujder Tamás 2019

A Szellembarcos küldetése

Ezt a szellemi utazást és kalandot szerelmemnek Sylvinek ajánlom, aki nélkül ez a regény soha sem készült volna el.

Hála és köszönet minden segítségéért és inspirációjáért!

Rujder Tamás

A szellemharcos küldetése

science fiction regény

Copyright © Rujder Tamás

Minden jog fenntarva.

Hungarian edition: Rujder Tamás szerzői magánkiadás, 2019

<https://belsoerotrening.hu>

rujder.tamas@gmail.com

A címlap grafika Hevesi József munkája:

<http://inkedpixel.hu/>

Felelős kiadó: Rujder Tamás

Műszaki szerkesztő: Rujder Tamás

ISBN 978-615-00-4304-3

2004-ben a regény elnyerte a Zsoldos Péter irodalmi díjat, melyet évente ítélnek oda a science fiction műfajban elért teljesítményért.

Ha szeretnéd letölteni a teljes regényt, akkor kattints az alábbi linkre a megrendeléshez:

<https://belsoerotrening.hu/termek/a-szellemharcos-kuldetese/>

Előszó

Gyermekkorom óta nagy élvezettel olvastam a tudományos-fantasztikus regényeket. Mindig kíváncsi voltam arra, hogy az írói fantázia milyen világokba repíthet, sőt arra is, hogy a sci-fi írók mennyire rendelkeznek látnoki képességekkel, mi lesz az, ami a regényírás idején még csupán merész álom, hogy aztán alig néhány évtized leforgása alatt kézzelfogható valóságként épüljön be mindennapi életünkbe. Hiszen az igazi érték rendszerint nem is annyira a történet, hanem a környezet és az idő, amelyben a cselekmény zajlik, az eszközök, amik hőseink rendelkezésére állnak, valamint a mód, ahogyan problémáikat megoldják. Mindezekből végső soron kirajzolódik az a gondolatvilág és értékrend, ami nem a szereplőknek, hanem az írónak sajátja.

Rujder Tamás könyve - amit még kézirat formájában volt alkalmam olvasni - olyan meglepetést tartogatott számomra, amire sci-fi írótól szinte nem is számítottam. Az izgalmas történetből ugyanis olyan ember, olyan író képe bontakozik ki, aki tisztában van az univerzumot irányító törvényekkel, és azokkal a képességekkel, amik bennünk, emberekben rejlenek.

Biztosan sokan vannak, akik ma még inkább fantasztikusnak, mint tudományosnak tartják mindazt, amivel e könyv lapjain találkozunk, de az érzékenyebb olvasók, akik egy kicsit is jobban figyelnek a világ alakulására, tévedhetetlenül kiszűrrik majd e regényből mindazt a kincset, ami avatatlan szemek előtt még akkor is érthetetlen és hozzáférhetetlen titok marad, ha naponta botlanak bele.

Balogh Béla

XXI. század:

„A nagy összefogás, és a tudatos döntések korszaka. Kimondtak és bevezettek egy nagyon fontos törvényt: Minden embernek joga van egyenlő mértékben részesülni a Föld gyümölcseiből, faji és nemzeti hovatartozás nélkül. Kezdetben ez nagy ellenállást szült azokban az emberekben, akik csak az anyagi javak felhalmozásával törődtek. Őket a már összefogott államok gazdasági hatékonysága győzte meg az eszme működéséről. A fejletlenebb országok nagy lelkesedéssel csatlakoztak a programhoz, hiszen ők kaphattak belőle a legtöbbet. Ezekben az országokban a felelősségteljes születésszabályozás bevezetésével megakadályozták a túlnépesedést. Szükségszerű és rendkívül időszerű volt már, hogy az emberiség egyként gondoljon önmagára. Elfogadták, hogy mindenkinek elsődleges joga van az alapszükségletekhez: a természet elemeitől védett helyen, biztonságban élni, valamint megfelelő mennyiségű és minőségű élelemhez jutni. Ezt a két alapfeltételt sokkal könnyebb volt biztosítani, mint kezdetben képzelték. Utána pedig a kételkedők meglepve tapasztalták, hogy valóban bőven jut mindenkinek mindentől...”

„A század legfontosabb tudományos kutatása azt célozta meg, hogy a természeti egyensúlyt helyreállítsa és az energiafelhasználást a bolygó egészét tekintve, oldja meg...”

„Egy nemzetközi kutató csoport olyan űrhajó kifejlesztésén kezdett el dolgozni, mely képes rövid időn belül fényéveket legyőzni, mert azt már a XX. Században belátták, hogy a hagyományos rakétatechnikával nem jutnak messzire...”

„A korszak legnagyobb kihívásainak leküzdéséhez egyes tudósok szerint nem a technikai fejlődés segített hozzá, hanem az, hogy sikerült az egyén érdekein felülemelkedni. A globális érdekek figyelembevételével olyan összefogást valósítottak meg, amely képes volt az anyagi és a szellemi feltételeket biztosítani a megoldásokhoz és ennek következtében csodás eredmények születtek...”

XXII. század:

„A Föld légkörének megtisztítására és a bolygógyilkos technológiák következményeinek helyreállítására tett kísérletek beváltották a hozzájuk fűzött reményeket. Egy olyan eljárást találtak fel, mely képes volt bármely anyagi struktúrát olyanra átalakítani, amilyenre csak akartak. Ezzel a módszerrel visszaállították a megfelelő arányt a légkörben, amelynek korábbi egyensúlytalansága olyan gondokat okozott, mint a globális felmelegedés, az elsivatagosodás és az ózonpajzs kritikus elvékonyodása. Ez nemcsak az emberiség otthonát tette ismét maradéktalanul lakhatóvá, hanem bármely légkör nélküli planétát is képessé tehetett az emberi élet befogadására...”

„2128 és 2178 között a Holdon létrehozott klímának köszönhetően minden földi polgár szabadon dönthetett afelől, hogy a Holdon akar -e élni, vagy marad a jó öreg Földön....,,

XXIII. század:

„2241-ben megtörtént az űrhajózás forradalmasítása. A megoldást nem a sebesség fokozása hozta meg, hanem a dimenziómatematika, melynek fejlődését a párhuzamos univerzumok kutatása indította útjára. Az Új Reménység kutatóűrhajó ebben az évben hajtott végre először térugrást.”

„A térugrásokhoz feltétlenül szükséges volt a kiindulási és a beérkezési pont koordinátáinak hajszálpontos ismerete, mert egy kis navigációs hiba is elegendő volt ahhoz, hogy a tér egészen más pontjára kerüljön az űrhajó. Új területeket csak előreküldött robotszondák segítségével tudtak felfedezni, mert a fejletlen navigációs számítógépek nem voltak képesek pontosan kiszámolni a beérkezési pont koordinátáit. A felderítőszondákat is becslő adatok alapján küldték előre, de ha jó pár el is vezett közülük még így is sokkal kevesebb veszteséggel kellett számolni, mintha egy űrhajó tűnt volna el az ismeretlen messzeségben...”

„Minden űrhajót felszereltek térugró generátorral, ami képes volt létrehozni egy dimenziógömböt – ami valójában egy hatalmas energiájú védőburok – melynek segítségével a hajók a hipertérbe léphettek. A gömbnek megfelelő frekvencián kellett rezegnie ahhoz, hogy az űrhajót a kívánt koordinátákra juttassa. A hipertérbe csak egy pillanatra merült alá minden utazó, ezért adatokat nyerni erről a dimenzióról szinte lehetetlen volt...”

„Egyesek szerint a térugrás fejlődésével párhuzamos univerzumokba is ellátogathatunk egyszer, és eljön majd az időutazások ideje is. A Föld sok tudósa szerint azonban, bizonyos dolgok ismerete több bonyodalmat hoz magával, mint hasznosítható tudást, ezért a mai napig sokan ellenzik az ilyen irányba folyó kutatásokat...”

„2244-ben a várva várt találkozás pillanata is beköszöntött. Beigazolódott az az állítás, miszerint az emberiség nincs egyedül. Ezt nem a felderítő űrhajók bizonyították be, hanem az a tény, hogy a naprendszer határán megjelent egy ismeretlen űrhajó. A Föld így megismerkedett az ilveriekkal, mely fajról kiderült, hogy egy három tagból álló Csillagszövetség egyike. Az időzítés, mint kiderült nem volt véletlen., mert folyamatosan figyelemmel kísérték az emberi civilizáció fejlődését. A találkozásra szerintük azért ért meg az idő, mert ha valamely faj eléri a fejlettség oly fokát, hogy kilép a csillagok közé, azzal bizonyítja azt, hogy már túllépett az ösztöni szintű hódítás és pusztítás vágyán. Ezt azzal magyarázták, hogy olyan rendezettség és szervezettség szükséges az ilyen színvonalú technológiai lépéshez, mely nélkülözi a destruktív folyamatokat. Ha egy faj tudatában, nagymértékben jelen van a pusztítás vágya, akkor szerintük az, magától önpusztítóvá válik és eleve el sem éri a technika ilyen szintjét. Ez a törvényszerűség valószínűleg így is van, de a jövő bebizonyította, hogy van egy „véletlen” által létrejött kivétel, ami felborította ennek az igazságnak a működését. Ezt akkor még az ilveriek és a földiek sem sejtették...”

„2250-ben az ilveriek által alapított Csillagszövetségnek a Föld teljes jogú tagjává vált. Egy boldog és dinamikusan fejlődő időszak következett...”

„2250-nel kezdődött a csillagközi felfedezések kora. Az ilveri csillagtérképek segítségével az emberiség mélyen behatolt a Galaxisba...”

„2255-ben az emberiség csatlakozott a fejletlenebb idegen fajok megfigyelésének programjához.,,

„Egy ilveri mélyűr-szonda talált egy fejlett civilizációt, amelynek már sikerült kilépnie az űrbe. A szonda a lehető legjobb álcázással rendelkezett, amit akkoriban alkalmaztak, de a bolygó légkörébe belépve megszakadt vele az összeköttetés. A Szövetség úgy határozott, hogy egy földi felderítőhajót küld az eset kivizsgálására...”

„A Santa Maria cirkáló óvatosan közelítette meg a kérdéses szektort. Jóval a rendszer előtt lépett vissza a normál térbe. A hosszú távú letapogatók jelezték, hogy két űrflotta harcol egymással. A rendszer két lakható bolygóval rendelkezett az érzékelők szerint, melyek folyamatosan fordították a kommunikációt a harcoló hajók között. Ebből és a bolygókról jövő információk alapján összeállt a kép: egyetlen fajról van szó, melyet megosztott egy konfliktus, aminek tárgya a két bolygó feletti totális uralom megszerzése volt. Az ilyen esetekben szóba sem jöhetett a beavatkozás, de a szondát meg kellett találni és kideríteni, hogy mi történt vele valójában. A fedélzeti számítógép emberi nyelven az új fajnak a yuron nevet adta.

A baj akkor történt, amikor a cirkáló belépett a Yuron-Alpha légkörébe, hogy a szondát felkutassa. Azzal senki sem számolt, hogy az álcázóberendezés a yuroni légkörben nem működik megfelelően. A légkör összetétele és a bolygó mágneses tere, olyan egységet alkotott, mely meggátolta a hatékony álcázást. Működésbe lépett a Yuron légvédelem. A cirkálót lelőtték és a legénység összes tagja szörnyethalt. A yuronok először azt hitték, hogy egy új hajótípust sikerült megsemmisíteniük, és a szomszédos Yuron-Betha-t sejtették az akció mögött. Az igazságra, azonban hamar fény derült. A felfedezés, hogy nincsenek egyedül a galaxisban, egyszerre véget vetett a háborújuknak. A fajuk egységes lett és tette kész. A szerencsétlenül járt cirkáló térugró hajtóműve sajnos sértetlen maradt és a fedélzeti számítógép memóriamoduljából is megmaradt egy működő egység, ami tartalmazta az addig felderített galaxis pontos koordinátáit...”

„Az Ilveriek rögtön három hajójukat küldték a szektorba az ügyet rendezni. A kapcsolatfelvétel megtörtént, de a várt eredmény elmaradt. A yuronok nem voltak hajlandók visszaadni sem a roncsokat, sem a holttesteket. Szerintük ez agresszió volt a fajuk ellen, mert ha tisztességes szándék vezérelte volna a hajót vezető legénységet, akkor nem álcázva közelítik meg a bolygójukat. Hajthatatlanok voltak...”

„A Szövetség úgy döntött, hogy megfigyelés alatt tartják a yuroni fajt. Az erőszakos beavatkozás szóba sem jöhetett, hiszen ezzel az eszközzel a Szövetség legfiatalabb tagja - az emberiség - sem élt már több száz éve. A Szövetség abban bízott, hogy a yuronok nem tudnak mit kezdeni, az ilyen fejlettségű technikával. A velük folytatott tárgyalások holtpontra jutottak, majd egy idő után már a kommunikációtól is elzárkóztak. A megfigyelők információit kiértékelve, a Szövetség arra a következtetésre jutott, hogy a yuron faj veszélyes: mert társadalma félelem központú, egyetlen egyed uralkodik és ennek módszere az elnyomás, az erőszak és a félelemmel való manipuláció; az erős katonai szervezet tagjai, nagy fegyelemmel és engedelmisséggel élik szabályokkal teli életüket; a vezetőiket fanatikusan szolgálják és képesek az életüket is feláldozni értük...”

XXIV. század:

„2311. Ez egy olyan év, melyre a mai napig nem szívesen emlékeznek a Szövetség tagjai, bár vannak, akik azt mondják, hogy ez a felébredés ideje volt. A Yuron szektorból érkezett információk szerint mindkét bolygóról hatalmas űrhajók százai indultak el a Yuronhoz legközelebb eső helvori és a guargi csillagrendszer felé. A Csillagszövetség mindkét tagja már több ezer éve csak a művészeteknek, a filozófiának és a szépségnek élt. Harcnak nem is lehet nevezni azt a lerohanást, amellyel a yuroniak elfoglalták ezeket a csillagrendszereket. Az ilveriek és a földieknek döntenük kellett amellet, hogy felveszik a harcot, vagy rabszolgákká válnak. Egy olyan faj rabszolgáivá, melynek közvetve ők adtak lehetőséget a Galaxis meghódítására...”

„A Szövetség közös erővel felállított egy flottát. Ezt a flottát felszerelték mindennel, amit csak a régi haditechnikából fel tudtak kutatni. A tények tükrében ez még mindig kevésnek bizonyult...”

„2312-ben a Guarg közelében lezajlott ütközetben nem született győztes azon a napon. Mindkét fél hatalmas veszteségekkel vonult vissza. Ugyan a Szövetség számbeli fölényrel bírt, viszont az ellenfele fejlettebb támadó fegyverzetrel rendelkezett. A Szövetség megismerkedhetett a yuroni fanatizmussal: Az öngyilkos vadászpilóták, mikor úgy látták, hogy hajójuk pajzsa már úgysem tart ki, akkor nekivezették gépüket a legközelebbi ellenséges csatahajónak, így téve minél több kárt az ellenség soraiban...”

„2312-től 2322-ig a Szövetségnek sikerült kiszorítania az ellenséget a területéről, felszabadítva ezzel a Guarg és a Helvor népét...”

„2324-ben a Szövetség és a Yuron Birodalom között nem volt számon tartott fegyveres konfliktus, de az elmúlt évek során már bebizonyosodott, hogy a yuronokkal folytatott háború legnehezebb időszakait mindig egy tűzszünethez hasonló állapot előzte meg. A katonai felderítés szerint a yuroni flotta az az év első felét azzal töltötte, hogy fejletlen világokat rohant le, ezzel jutva megfelelő mennyiségű nyersanyaghoz és rabszolgához...”

1.

A csillagok között repült. A lelke volt csak jelen. A teste az ágyában pihent. Egyszerre érzekelte a határtalan teret maga körül és a sürgető telepatikus hívőjelet. A jel forrását kereste kisebb türelmetlenséggel, hiszen már érezte, hogy fogytán az energia melyet a pránalézés segítségével gyűjtött a testen kívüli utazásához. A jel a Perseus csillagképből áradt. Érzelmi energiával telített nagy erejű segélykiáltás volt. Először egy tudatos álmában érezte meg, amikor kedvenc környezetét teremtette meg az asztrális közegben. A delfinekkal úszott és beszélgetett, amikor a delfintudat figyelmeztette a hívőjelre. Annyira megdöbbenett az a tény, hogy földön kívüli telepatikus adást érzekelt, hogy akkor hirtelen felébredt. Mivel még félálomban volt, egy mélyebb tudatszinten, viszonylag hamar sikerült annyi energiát gyűjtenie, hogy kiszakadjon a Föld tudati vonzásából.

Már közel járt, nagyon közel. Hirtelen egy törpe naprendszer jelent meg előtte, annak is a naptól számított harmadik bolygójának egyetlen holdja. A hold felszíne felé száguldván elsuhant egy Föld típusú Űrbázis mellett. Fémesen csillogó tökéletes gömbfelületén jól láthatóan megjelent az azonosító jel, Delta 3. Memorizálta majd a felszín felé haladva hirtelen egy láthatatlan akadályba ütközött. Nem tudott belépni a hold ritkás, láthatóan mesterséges, halványkék fényben derengő légkörébe. Ismét nekirugaszkodott, de a válasz megint a láthatatlan fal volt. Tehetetlenül megállt és hirtelen tudatosult benne az energia kritikusan alacsony szintje. Még egy utolsó erőfeszítéssel egy szeretetteli gondolatot küldött a segélyhívásra válaszul.

– Békével jöttem. Segíteni szeretnék.

Az elküldött gondolatra csak egyetlen kép érkezett tudatába. Egy földön kívüli kislány arca villant fel lelki szemei előtt. Tudatosítania azonban már nem maradt ideje, azonnal vissza kellett térnie. Kimondta magában az ilyen esetekre programozott tudati parancsot: VISSZA! Abban a pillanatban visszatért. Lassan és nyugodtan elkezdte tudatosítani testének minden izmát, majd megmozgatta őket és kinyújtózkodva felült az ágyán. A szobában sötét volt.

– Fényt! – szólt halk szinte suttogó hangon.

A helységet halványkék fény világította meg. A meditációs piramis belsejében csak egyetlen bútordarab volt található. Az ágyon ülve a fejét a tenyerébe hajtva egy fiatal férfi ült. Kisportolt alakját egy testhez simuló királykék színű overál fedte. Rövidre vágott gesztenyeszínű haja volt.

A gondolatait rendezte az utazásával kapcsolatban.

– Ki lehet ez a gyermek? Annyira hasonlított egy földi kislányra. Mégis egészen másnak tűnt. Igen, most már emlékszem. A bőre, mintha világított volna, mint egy ilverinek, de nem áttetszőnek tűnt, hanem tündöklő kristályra emlékeztetett. A szeméből szomorúság sugárzott, pedig a szájának vonala inkább idézte a mosolyt és nevetést. Vajon mi értelme van egy segélykérésnek, ami szavak nélkül szól csupán az érzelmek szintjéhez és oly sürgető, hogy még egy ilyen hosszú utat is vállaltam érte? Lehet, hogy Ő kér segítséget? Akkor miért nem tudtam behatolni a légkörbe, amikor ez eddig nem okozott gondot más bolygók esetében? Tudtommal a Delta 3. egy perseusi bányászkolónia a peremvidéken, melyet biztosan át kellett fészülniük a Flotta idegen létformákat vizsgáló különleges egységeinek. Ebbe a vizsgálatban nem csak fizikai letapogatást hajtanak végre, hanem tudatit is. Ha bármiféle lelki kisugárzást találnak, akkor nem engedhették volna meg a bányászati jogot. A Föld a Szövetséggel kötött Galaktikus Egyezmény óta különös figyelmet szentelt annak, hogy olyan bolygón ne kezdjen semmiféle tevékenységbe, ahol más létformák élnek. Fel kell hívnom az Idegen Fajok Kutatásának Intézetét (későbbiekben csak IFKI), hogy történt e valami szokatlan a Delta 3-on.

Az arca elől elvette a kezét és az óráján megérintett egy szenzort, aminek hatására egy holografikus képernyő jelent meg előtte. Bemondta az azonosítóját.

– Itt Kevin Dors az Űrflotta különleges ügynöke, azonosító: 54730223CSRT. Hívom az IFKI-t és kérem az ügyeletes tisztet.

A képernyőn egy álmos és meglehetősen bosszús arc jelent meg.

– Itt Dr. Steven Neilsen az ügyeletes tiszt. Mit akar ilyenkor hajnalok hajnalán?

– Térjünk a lényegre, a terminálján láthatja, hogy ki vagyok és azt is, hogy az alpha prioritást élvezem.

Miután jobban megnézte az előtte megjelenő adatokat, a tiszt arcáról eltűnt a fölényes kifejezés.

– Igen Uram, hallgatom. – várakozva tekintett a jóképű és átható tekintetű barna szemű férfira.

– Információra van szükségem a Delta 3-ról. Történt e valami szokatlan az elmúlt héten, a holdon lévő bányászkolónián?

– Az IFKI szempontjából semmi érdekes Uram. Nem kaptunk jelentést idegen létformákról. Egy furcsaságról kaptunk csak hírt. A munkások egy csoportja fejtés közben egyszerűen elaludt, az automata robotfúrók leálltak, használhatatlanná váltak, pedig mechanikusan nem találtak bennük hibát. Amikor kivitték a B31-es körzetből a bányászokat és a felszerelésüket, akkor ismét helyreállt a rend. Egy bányász, név szerint Richard Hardy megállapította, hogy ő eddig alvási problémákkal küszködött, de ha csak felidézi magában, hogy megy dolgozni az említett körzetbe, máris elalszik.

– Köszönöm az adatokat, de úgy érzem, van még valami híre a számomra, amit elhallgat előlem, mert fél valamitől.

A tiszt olyan fehér lett, mint az egyenruhája és remegő hangon folytatta.

– Uram, bocsásson meg, hogy nem rögtön ezzel kezdtem, de felhívott egy yuron, aki ugyanezeket a kérdéseket tette fel, mint Ön. Uram, én félek tőlük. Az egyedüli faj, akivel háborúzni kényszerültünk. Őket csak

a hódítás eszméje élteti. A mostani helyzetet is csak annak köszönhetjük, hogy szövetségünk Ilver népe, akikkel közösen sikerült visszaszorítani a flottájukat.

– Mégis honnan tudta, hogy egy yuronnal van dolga? – kérdezte Kevin.

– Uram én harcoltam a Szövetség és a Yuron közti háborúban. Az egyedüli dolgom az volt, hogy a külső kolóniákon az űrhajókra jelentkező legénységet pszichikailag teszteljem, hogy valóban emberi lényről van - e szó. Akkoriban csak a Földön voltak képesek az egyszerűbb, de sokkal számításigényesebb DNS tesztet elvégezni. Ezt csak a földi Központi Számítógép tudta elvégezni, mert a yuronok olyan tökéletesen tudták leutánozni az ember biológiai szerkezetét. A sok ezredik teszt után már kialakult bennem egy tudati válasz, amely a tesztől függetlenül működött. A háború negyedik évében már első ránézésre meg tudtam mondani, hogy a vizsgált személy yuron, vagy ember. Ugyan két éve leszereltem, de a reflex még működik bennem. A yuron nem tudta, tisztában vagyok azzal, hogy valójában nem emberrel beszélek. Igazság szerint, azért nem jelentettem még az esetet, mert attól tartottam, ha kitudódik ez a képességem, akkor ismét megkapom a behívómat.

– Nos Steven, amíg mi itt beszélgettünk az egyik emberünk már útban van Önért, akinek a feladata, hogy megvédje az életét. Ezt a parancsot most kiegészítettem, nem csak a védelem lesz a feladata, hanem, hogy bekísérje magát az Admirális Galaktikus Hírszerző Hivatalába. Úgy látom, szükség lehet a tudására a Delta 3 holdjára induló csapatunknál. Nem lehet mindenkivel tesztet végeztetnünk, így képessége hasznunkra lesz. Azt viszont megígérhetem, hogy pár együtt töltött hét után reprodukálni tudom az Önben kialakult tudati választ, hogy aztán megtanítsam az összes különleges ügynöknek is. Az akció után pedig, már most megígérhetem, hogy végleg leszereljük. Viszlát az űrbázison. Az adásnak vége.

Steven Neilsen döbönt csendben nézte az üres halványzöld fényvel világító holoképernyőt. Úgy érezte, hogy akaratától függetlenül olyan események sodrásába került, amiben inkább csak a napi hírek hallgatásából szeretett volna értesülni. Még meg sem emésztette a hallottakat, amikor belső tudati reflexe figyelmeztette, hogy egy yuron áll a szobája ajtaja előtt. Azon nyomban levetette magát a padlóra és vadul elkezdett kúszni az ügyeleti szoba hátsó kijárata felé. Közben a detonáció majd megsüketítette, ami az ajtó szétrobbanásából származott. Hirtelen felpattant és a helységet megtöltő füst takarásában reménykedve feltépte az ajtót. Mint az őrült kezdett el szaladni a személyzeti folyosón. A háta mögül meghallotta a jellegzetes szisszenő hangot. Tudta, hogy a yuron most váltott alakot. A harcban mindig saját alakjukat viselték. A természet is harcossá teremtette őket. Humanoid alakjuk volt, de hüllőszerű bőrük, ami mindig felvette a környezetük színét, így segítve őket a rejtőzködésben. Fejük leginkább egy dinoszauruszra emlékeztetett mégis emberi vonásokkal bírtak. A kezükön és lábukon erős karmok szolgáltak fegyverül, de legrosszabb az volt, hogy képesek voltak a hangjukkal ölni. Egyetlen harci kiáltásuktól betört annak a helységnek az összes ablaka és a szájukból származó hanghullám szinte szétzúzta az ellenfelüket, ha a fókuszált sugárba került. Steven a folyosó kanyarulatához ért, amikor a szemben lévő tükörben meglátta a háta mögött kivágódni az ajtón a támadásba lendült yuront. Hallotta, ahogy a kinyíló pofáján keresztül beszívja a levegőt. Tudta mi következik. Mindkét kezével befogta a fülét és jobbra vetődött a kanyarodó folyosón. A hanghullámtól szétfreccsenő tükör millió szilánkra törve borította be a földön heverő testét. Felpattant, hogy tovább rohanjon. Volt fél perce a következő hangtámadásig. Hirtelen a semmiből megjelenve materializálódott egy űrgárdista, aki az elit gárda egyenruháját viselte. Kezében az űrgyalogság elmaradhatatlan plazmavetőjével. Még szinte nem is anyagiasult teljesen, amikor tüzet nyitott fegyveréből. A yuronra zúduló kék plazmasugarat azonban elnyelte a testét körülölelő energiapajzs. A gárdista elkáromkodta

magát és az övéhez kapott, de bármit is akart előhúzni már nem volt ideje rá. A következő pillanatban ugyanis a yuron fegyveréből kicsapó vörös részecskesugár a háta mögötti falnak vágta őt. Magában hálát adva az új fejlesztésű személyi pajzsának végre előhúzta a reményei szerint a yuron energiapajzs ellen egyedül hatékony fegyvert. Egy XX. századi ereklyét, egy magnum automata gyorstüzelt, egy kicsit átalakítva és robbanó golyókkal betárazva. A yuron a fegyvert meglátva hirtelen megfordult és az ellenkező irányba iramodott. A gárdista egyetlen lövést adott le, ami rögtön leszakította az ellenfele jobb karját mielőtt az egy éles felvillanás közben dematerializálódott volna. Még el sem ült a lövés zaja, amikor a bal karján lévő adót a szájához emelte:

– Itt, Bravo Egyes. Űrflotta figyelem. Az adásom közelében lévő koordinátákon található egy valószínűleg álcázott Yuron cirkáló. Katonai akciót folytattak földi célpont ellen. Kérem az elfogásukat. Vége.

A fekete bőrű katona megfordult és mosolyogva húzta fel a vakolatportól mocskos teljesen elgyötört Stevent a földről.

– Üdvözlöm, Én Eric Ryan vagyok az Ön kirendelt testőre.

– Dr. Steven Neilsen. — mondta kimerülten.

2.

A Föld gyönyörűen ragyogott a maga tökéletes szépségével a hatalmas űrállomás alatt. Egyike volt a Földet őrző védőbástyáknak, amelyeket közös erővel állítottak orbitális pályára az Ilveriekkal. Az űrbázist az emberi DNS alakjára tervezték, amely spirálisan forgott egy láthatatlan tengely körül. A felületén, amely visszatükrözte a csillagokat és magát a kéklő Földet is egy nyílás keletkezett melyen kiszárgult a földi flotta három apró egyszemélyes vadászgépe. A kötelék vezetője a központi irányítással beszélt:

– Itt Dragon vezér. Kérek még további három köteléket az akcióhoz.

– Itt Gamma bázis. Az akciót haladéktalanul kezdjük meg. Ha túl sok vadászt küldünk, akkor még megkockáztatják a légkör közeléből való térugrást és az katasztrofális következményekkel járna a Föld mágneses egyensúlyára. Vége.

A delta szárnyú vadászok voltak a leggyorsabbak a földi flottában. A könnyű egyszemélyes gépeket úgy tervezték meg, hogy közelharcra ideális legyen mind a fordulékonyáguk mind a tűzerejük. A háború megtanította a Földet arra, hogy ha nem fejleszti fokozatosan haditechnikáját, akkor esélye sincs a Yuronnal felvenni a harcot. A harc kezdetén a számbeli fölényüknek köszönhették csak a túlélést. Mára már felvehették a harcot úgy, hogy az erőviszonyok nagyjából kiegyenlítődtek.

– Itt Dragon vezér. Álcázzák magukat, további kommunikáció csak telepatikusan. — mondta enyhe feszültséggel a hangjában.

– Szükségünk lesz minden erőnkre, hogy megszorítsuk azt a yuron cirkálót, amely volt olyan merész, hogy megsértse a légterünket. — küldte a gondolatot a társai felé. A fejében meghallotta Judith hangját, aki különlegesnek számított a pilóták között, hiszen nőket a mai napig ritkábban alkalmaztak pilótaként. — Mi a terved Tom? Hogy intézzük el őket? — Gondolataiból kiérződött a félelem, hiszen most volt először éles bevetésen. — Hangolódjatok mindketten a tudatomra. Egyként kell mozdulnunk és gondolkodnunk a következő néhány percben. Érezte Judith és Phil elméjének érintését és fókuszált tudati energiáinak minden rezdülését. Phil elméje olyan volt, mint egy nyugodt tótükr. Ő szintén űrveteránnak számított. Az elsők között volt azon kevesek közül, akik megkapták azt a lelki képzést, melyet az ősi hagyományokból fejlesztettek tovább a mai kor

modern szellemében. Judith elméje eleinte feszültnek tűnt, de ahogy összekapcsolódott a két férfiével úgy lett egyre nyugodtabb. A telepátia csak a teljes őszinteséget és nyíltságot ismerte, hiszen ez volt az alapja az egésznek, ha bármelyikük kendőzni akart volna valamit a másik elől, azon nyomban megakasztotta volna a folyamatot.

– Tervem a következő. A Bravo Egyes által megadott koordinátát megközelítjük. Látni nem fogunk semmit, hiszen ők is álcázva vannak. A csatahajóinkon lévő álcázást zavaró berendezéseinket nem használhatjuk, amíg a légkör közelében vannak. Különbösen sem biztos, hogy érnénk velük valamit, hiszen a bázisaink mellett úgy jöttek el, hogy nem vették észre őket. Valószínűleg eddig nem találkoztunk ezzel a típussal. Egyetlen előnyünk van velük szemben. A fedélzetükön van egy sebesült yuron. Órá fogunk hangolódni, hiszen a fájdalomnak van egy félreismerhetetlen kisugárzása. Attól nem kell tartani, hogy lenyugtatózzák, hiszen tudjuk róluk, hogy egy harcos büszke faj és azt is, hogy a fájdalomból is tudnak erőt meríteni. Ezután a fedélzeti ágyúinkat összekapcsoljuk és a tudatilag bemért koordinátát tűz alá vesszük. Ettől persze mi is és ők is láthatóvá válunk, de nekünk elegendő kilőni innentől kezdve a hajtóművet, hiszen tudjuk, hogy még egyetlen yuron sem hagyta magát elfogni. Ha minden jól megy, a fináléban gyönyörködhetünk egy szép színes robbanásban, ahogy saját magukat átküldik a yuron mennyországba, már ha van ilyen egyáltalán.

Közben a vadászok a megadott helyre értek, valahol az észak amerikai kontinensen található régi város felett, melyet Los Angelesnek hívtak.

Koordak nyíltan dühöngött, amikor az egyik legjobb felderítője megcsonkítva tért vissza a bevetésről. Tudta, hogy nem vallhat kudarcot ezzel a küldetéssel. Az első napjuk volt még csak a Föld közelében, ahová a felderítő cirkálójukon érkeztek. Az új álcázó technológia lehetővé tette, hogy úgy hatoljanak be az ellenséges vonalak mögé, hogy az emberek vakok és süketek legyenek az ő jelenlétükre. Ennek viszont ára volt, mégpedig a hajójukon lévő támadó fegyverzetet kellett minimálisra csökkenteni, hogy a térgörbítő generátorok folyamatosan tudjanak működni. A visszatért felderítő megtudta azt, hogy az emberek is csak annyit sejtene a perseusi kolóniájukon történekről, mint a yuron kémhálózat. Vagyis majdnem semmit. Az egyik csatahajójuk a perseusi határ közelében elfogott egy nem földi eredetű telepátikus hívást, az egyik gondolatátvitelt dekódoló berendezésük segítségével. Az üzenetet megérteni nem tudták, mert csak a mentális szinten történő közléseket ismerték. Ez a közvetítés pedig az érzelmek szintjén szólt és ehhez egy yuron sem ért igazán. Az eset elegendő volt ahhoz, hogy a hadigépezetük belendüljön. Az igazi okot, azonban csak Koordak ismerte. A yuronok is tisztában voltak azzal, hogy információt a legjobban csak úgy lehet titokban tartani, ha minél kevesebben tudnak róla. A legjobb felderítőjétől Zaakartól várta most a legsürgetőbb válaszokat a meg nem válaszolt kérdéseire. Ő most a Delta 3-on várt rájuk. A kép lassan összeállt előtte... Szeretett volna itt minél előbb végezni, hogy tisztábban láthasson. A hajóhídon állt és helyváltoztatásra adott parancsot – az emberek számára furcsa torokhangú nyelven.

– Közelítsünk a déli jégsapka alá, ott kivárjuk, amíg elül az érdeklődés a jelenlegi helyzetünk iránt. – mondta Koordak és közben gyűlölettel a szemében, nézte az alattuk lévő bolygót. Az előtte félkör alakban elhelyezkedő technikai személyzet sürgősen munkához látott, nehogy vezérük rossz kedvében valamelyikükön élje ki a vadászösztönét. A hajó épphogy elkezdett gyorsulni, amikor minden ízében megremegett.

– Az álcázásunknak vége. A kórházzsint találatot kapott. Mögöttünk három földi vadászgép. – mondta az egyik tiszt.

– Ez lehetetlen, nem ismerhették a pontos pozícióikat! – üvöltötte Koordak, közben olyat csapott karmos mancsával az előtte lévő fém korlátra, hogy az ütése nyomán elhajlott.

– Kitérni és a pajzsokat maximális kapacitásra! Térugrásra előkészíteni a hajót.

A yuron vezér még végig sem mondta a parancsát, amikor újabb detonáció rázta meg a hajót.

– A hajtóművet eltalálták, a hajónk tehetetlen. – mondta fásult hangon az egyik műszaki tiszt. Tudta mi következik. Koordak felvette emberi alakját, majd kiadta az utolsó parancsát.

– Teleportáljanak az alattunk lévő város egyik parkjába, aztán a hajót megsemmisíteni! – Koordak egy percig sem kételkedett abban, hogy a katonái követik a parancsát. A vak engedelmesség a feljebbvalók iránt szinte a yuron faj génjeiben volt már. Abban bízott, hogy az egyszemélyes teleportáció oly kevés energia-kisugárzással jár majd, hogy a Földiek nem tudják beérkezésének pontos helyét bemérni.

Los Angeles lakói közül az, aki éppen a halványodó csillagokat figyelte a hajnali égen, szemtanúja lehetett egy fehérén izzó felvillanásnak, mely a déli égboltot egy pillanatra nappali fénybe burkolta.

3.

Kevin éppen az Admirális hatalmas épülete előtt szállt ki az automata légitaxijából, amikor telepatikus úton üzenetet vett Ericről, melyből megtudta, hogy egy yuron megtámadta Stevent. Még sietősebbre fogta lépteit, de egy kis idő múlva megállt és felpillantott a kor egyik építészeti remekére. Fehér áttetsző különleges márványból készült, melynek készítésének módját a guarf fajtól kapták. Ez az anyag olyan szilárdsági értékekkel büszkélkedhetett, hogy a földi építészek a legtitkoltabb vágyaikat is megvalósíthatták vele. Az egész épület mindössze három karcsú tartópilléren állt, amelytől az volt az érzése a szemlélőnek, hogy az lebeg a föld felett. Mint egy hatalmas karácsonyfadísz tört az ég felé, emlékeztetve mindenkit arra, hogy az út most már a csillagok közé is vezet. Az épület minden harmadik szintjén teraszok voltak találhatóak, ahol gyönyörködni lehetett a városi panorámában, kikapcsolódni a zöld növényzet és a lágyan csobogó szökőkutak társaságában. Az épület a háború előtt az idegen fajok kultúráját bemutató múzeum volt, de most már, mint az egyesült földi és ilveri űrflotta irányító központja is volt egyben. Bejutni az épületbe egyféleképpen lehetett, csak DNS vizsgálattal. Az utóbbi időben az óvatosságot nem lehetett eltúlozni. Kevin belépett az egyik fénykörbe, mely az épületből vetült a lábához, ez volt az egyik teleport és beléptető, ellenőrző rendszer, mely köralakban futott végig az épület lábánál. Az ellenőrzés egy pillanat műve volt csak. Bemondta a kívánt iroda számát és máris ott találta magát főnöke és egyben kiképzője ajtaja előtt.

Kevin mindig, mint a legjobb barátja és nem, mint felettesére gondolt Ben Williamsre. Sokat köszönhetett ennek a kapcsolatnak. Többek között azt, hogy megtalálta a valódi értékeket az életében. Vele tanulta meg belső érzékeinek használatát, mellyel egy új világ tárult fel szemei előtt. Akkor találkoztak, amikor az addigi élete legnehezebb döntését kellett meghoznia. Azt a döntést, amit minden gimnazistának fel kell tennie az iskola vége felé. – Merre tovább? – Persze volt egyfajta prognosztika, melyet egy átfogó genetikai tesztből végeztek, mint tehetségkutatást. Az ő számára az emberi lélekkel való foglalatosság volt kiemelve, melyet, ha figyelembe vesz, akkor a pszichológia orvosi ága is szóba jöhetett volna. Ben a Központi Számítógépen keresztül találta meg őt, melybe a végzősök adatait is természetesen rögzítették. Egy olyan iskolát szerveztek, melynek a célja az volt, hogy az emberi fajban lévő spirituális képességeket maradéktalanul kihasználják és ha lehetséges, akkor a hírszerzésben és a flottánál is hasznosítsák ezt a tudást. Régen a XX. században voltak erre már kísérletek, de

hatékonyságuk messze elmaradt a várttól. Az ilveriek sokat segítettek ebben is, bár nekik, mivel csak energiából álltak sokkal könnyebb volt elvonatkoztatni az anyag világától.

Kopognia sem kellett, tudta, hogy Ben érzelte már a jövetelét. Várakozásának megfelelően az ajtó hangtalanul a falba csúszott.

– Hello Kevin! – üdvözölte őt egy őszülő hajú, de idős kora ellenére is erőt sugárzó férfi. A flottaparancsnokok sötétzöld egyenruhája volt rajta, melyet azok magabiztosságával viselt szikár alakján, akik tudják, hogy mi dolguk a világban. Arca ovális volt és szabályos, de szemöldöke kissé túl vastag volt finom vonásaihoz képest. Az arcát már nem egy helyen ékesítették a bölcsesség apró szarkalábai. Sokan furcsállották hajviseletét, ami szöges ellentétben állt a flotta előírásával a rövid katonás viselettel. Neki, mint az egyik legtapasztaltabb admirálisnak elnézték a hosszú varkocsban összefogott frizurát is.

– Hello Ben! Ha jól sejtem, sűrű napnak néz...

Itt elakadt a szava, mert meglátta, hogy nincsenek egyedül. Az ablaknál két alak állt, melyek közül csak az egyiket ismerte. Az ilveri felderítéstől a társát Nohlent, akivel nem egy akcióban vettek már részt. Az ilverieknek nincs szükségük ruhára. Többnyire humanoid alakot vesznek fel emberek társaságában, tiszteletük jeléül, de valóságos alakjukban olyanok, mint a palackorrú delfinek, azzal a különbséggel, hogy nekik hatalmas szárnyaik vannak, amivel természetesen repülni is tudnak. Kinézetük – mivel tisztán energiából állnak – a földi szem számára egy kissé szokatlan. Eltart egy darabig, amíg megszokja az ember, hogy akivel kommunikál az fényből van, és ráadásul átlátszó, mint egy régi skóciai kísértet. Az anyagi világra viszont ugyanúgy hatással vannak, és az ugyanúgy hatást gyakorol rájuk, mint az emberekre. A különbség az, hogy egy ilveri százszor gyorsabban regenerálódik, mint egy ember. Persze ők sem halhatatlanok, de az tény, hogy a földi maximális várható életkor – ami most hála a fejlődő orvostudománynak 120 év – csak a tizede egy ilveriének. Szerintük az evolúcióban a tudat határozza meg a létet. Ezzel azt akarják kifejezni, hogy csak hozzáállás kérdése, meddig tartózkodik valaki a világnak a fizikai megnyilvánulásában. Azt már mi is felfedeztük, hogy sok múlik azon, hogy ki mikorra teszi magában az öregkort, és hogy miként gondol magára. Ez nagyon meghatározó az öregedés folyamatában. Ezzel kapcsolatban bőven van még mit tanulnunk tőlük. Nohlen fénye sárga színű volt, ami náluk azt jelenti, hogy belépett a harmadik ciklusba. Ez a felnőtt kor közepét jelölte, vagyis mostanra betöltötte az ötszáztizennégy földi évet.

A másik egy nő volt a felderítéstől, de számára teljesen ismeretlen. Ugyanazt a testhez simuló királykék színű egyenruhát viselte, mint ő maga. A ruha jól kiemelte sportos, de ugyanakkor nőies alakját. Szép arcából, melyet szőkésbarna haj koronázott egy kék szempár nézett rá, pontosan a lelke mélyéig. Amit benne látott egy pillanatra megrendítette, mert ezt a tekintetet kereste, amióta csak a másik nem iránt elkezdett érdeklődni. Az érzékelés egy pillanatig tartott csupán, de megfogadta magában, hogy utánajár majd alkalmadtán a másik fél érzéseinek is.

– Kevin, ő Mirella Felton, aki végzős az iskolánkban. Azért van itt, mert majdnem ugyanazt érzelte álmában, mint Te. – Mirella egy kedves mosollyal nyújtott kezét Kevinnek, aki elvégzett közben egy mentális kontrollt hormon rendszerén, mert a kézfogástól az enyhén szólva rakoncátlankodni kezdett.

– Ezt a segélyhívást ellenőrizni kell, méghozzá minél előbb. Tudjuk, hogy a yuron kémhálózat is érdeklődött a Delta 3-on történekről. Ezzel elárulták azt is, hogy tudnak telepatikus üzenteket fogni. Tudunkkal ezt csak valamiféle berendezéssel tudják reprodukálni. A háború során elesett yuronok DNS vizsgálata tisztán

megmutatta, hogy nem rendelkeznek olyan neuronhálózattal, mely közvetíteni tudja a telepatikus érzékeléshez szükséges ingerületet. De most megkérem Mirellát egészítse ki Kevin jelentését.

Mirella hangja kedves volt, mint a mosolya, és határozott. Mondatszövése és hanglejtése elárulta, hogy a verbális kommunikáció az erősségei közé tartozott az Akadémián.

– A beazonosított érzelmi segélykérésen kívül sikerült nekem is egy képet kapnom, valószínűsíthetően a feladótól. Én nem egy kislányt láttam, hanem egy férfit. A férfi egy ilveri regeneráló gömbben lebegett. Végig az volt az érzésem, hogy ez nem egy közlés, hanem maga a feladó az. Nohlen szerint elképzelhető, hogy kristályszerkezetű értelmes lényekről van szó, melyek veszélyeztetve érzik magukat, a körülöttük folyó bányászattól.

– Tudtommal a népem ezt a technológiát csak a szövetség tagjaival osztotta meg. Amennyiben saját maguk alkották meg a regeneráló gömböt, akkor egészen biztosak lehetünk abban, hogy fejlettségük azonos, vagy nagyobb a miénknél. – szólalt meg mindannyiuk fejében Nohlen válasza. Az ilveriek, ha lehet, akkor mindig lelki úton kommunikálnak, így sokkal kifejezőbbek tudnak lenni. Ezért nem csak a mondatot hallották a fejükben, hanem egyszerre érzékelték a kíváncsiságot és a lelkesedést is, ami egy ilverit elfog, egy megoldandó rejtéllyel kapcsolatban.

– Lehet, hogy egy ősi civilizáció által hátrahagyott menedékhelyet találtunk, amely altatással védekezik a biológiai egyedek ellen, a közeledésre, még ha az csak gondolatban szándékolt is. – tette hozzá Kevin, aki közben letelepedett a többiek mellé a szobában lévő nádból készült fotelok egyikébe.

Az ilveriek inkább csak imitálják az ülést tiszteletük jeléül. Ha Nohlent valaki oldalról figyelte volna, akkor láthatta volna, hogy a fotellel nem is érintkezik, hanem lebeg fölötte.

– Van itt egy kérdés, ami még foglalkoztat engem. Miért csak két ember tudta a jelet fogni álmában, holott több százan kaptak már ilyen szintű kiképzést? Na és persze nem feledkezhetünk meg ilveri barátainkról sem, akik természetüknél fogva érzékelik a gondolatok áramlását. Tehát 20 milliárd ilveri és több száz erre képes ember közül miért csak ti ketten voltatok képesek ezt a jelet fogni? – kérdezte Ben kifelé nézve az ablakon, mely előtt a terasz dísznövényei tavaszi virágaikkal vonzották a szépségre szomjazó szemeket.

– Erre a választ szerintem nem itthon találjuk. – törte meg a kérdés után beálló tanácstalan csöndet Ben.

– Egy csapatot küldünk a kérdéses szektorba. A felderítő cirkáló legénysége a következő lesz a technikai személyzetén kívül: Kevin, Mirella, Nohlen, Steven Neilsen az IFKI-től – köszönhetően a közben tudomásunkra jutott képességének – és az elit gárdától Eric Ryan, aki már többször dolgozott Kevinnel és Nohlennel együtt. A cirkálót a yuron érdeklődés miatt három álcázott csatahajó fogja kísélni. Indulás a Gamma bázisról délután 16 órakor. A naprendszeret ionmeghajtással fogjátok elhagyni. Ne nézz így rám Kevin! A múltkori eset óta, amikor engedélyt adtam arra, hogy használhatjátok a térugrót – még ha csak a Jupiter pályától is – állandóan a nyakamra járnak a környezetvédők. Én hiába magyarázom nekik, hogy a legújabb térugróink csak minimális mágneses téringadozást okoznak a környezetben, ők makacsul ragaszkodnak a naprendszeren kívüli használatukhoz.

– Remélem időben odaérünk és nem a yuronok lépnek előttünk akcióba. – mondta türelmetlenül Kevin.

– A yuronok most el vannak foglalva az eltűnt felderítő cirkálójukkal. Ennek köszönhetően az itt tartózkodó ilveri turistákat kellett megkérni tudati letapogatásra. – Egyedül az ilveriek voltak képesek arra, hogy gondolati úton álcázott anyagi struktúrát bemérjenek és ezt is csak akkor tudták megtenni, ha folyamatosan legalább négyszázan koncentráltak az adott bolygó körzetére. – Már nem sokáig szükséges őket dolgoztatni. A cirkáló

roncsaiból, pontosabban a pilótáink által szétlőtt hajtóművüknek köszönhetően, mérnökeink megtalálták az álcázóberendezés kapcsolódását a térugrógenerátorhoz. Így már csak hetek kérdése és a kezünkben lesz az új álcázójuk frekvenciakódja. Ezzel már ismét láthatóvá lehet őket tenni a szenzorainkon. Ha valami szokatlan történik a Delta 3-on, akkor haladéktalanul kiadom a parancsot a térugrásra, de addig bírjátok ki azt a fél napot, amíg kiértek a naprendszerből. A yuron cirkálót megsemmisítő vadászok vezetője jelentette, hogy érzékeltek egy kismennyiségű teleportálásra utaló kisugárzást. Ennek beérkezési koordinátáit csak annyira tudták behatárolni, hogy most már tudjuk, hogy van legalább egy hívatlan vendég Los Angelesben. Vele majd én fogok foglalkozni az embereimmel. Céлом, hogy végre elfogjak egy élő yuront és alávessem az átalakított ilveri tudatszondának, amelyet eddig az álmaink megfigyelésére használtunk. Ezzel az eszközzel remélhetőleg simán lapozgathatunk az emlékeiben anélkül, hogy valamelyikünk tudatának épségét veszélyeztetnénk.

4.

Koordak nem véletlenül választotta a város legnagyobb parkját beérkezési pontul. Itt volt a legkevesebb az esélye annak, hogy szemtanúja lesz valaki a megjelenésének. Ugyan az emberi alakját használta, de tudta, hogy jelentenek a szokatlan esetet, és ezt most nem engedhette meg magának. Nem volt szerencséje és annak a fiatal nőnek sem, aki éppen azon az ösvényen tartotta szokásos reggeli kocogását.

Marie Fox felszabadultan lélegezte be a reggeli erdő friss illatát. Futó lábának nesze alig hallatszott, mert szokásához híven inkább az apró kavicsos ösvény melletti füves részen haladt. Éppen a reggeli nap első sugarait csodálta, amelyek vékonyan hatoltak át a fák lombkoronáján, amikor dermedten hőkölt vissza. Két méterrel előtte, a semmiből megjelent egy férfi. Csak arra volt ideje, hogy a lendületét lefékezve épphogy félreugorjon. Ez volt az utolsó emléke. A férfi szinte követhetetlenül gyorsan megfordult és egyetlen kézmozdulattal leütötte Marie-t, aki úgy csuklott össze, mint egy rongybaba.

Koordak gyorsan a fák sűrűjébe vonszolta a nő testét, magában remélve, hogy más nem vette észre. Jól jött neki az eset. A terve úgyis az volt, hogy valakit elkap és az elméjében tárolt információkat letölti az alapfelszereléséhez tartozó tudatlevilágító készülékkel. – Ezt csak a yuron felderítés használta. Őket ugyanis nem érdekelte, hogy ebbe az alany belehal. – A két részből álló készülék egyik tagját rácsatolta Marie-re. – Ez úgy nézett ki, mint egy fülhallgató, azzal a különbséggel, hogy a szemet is eltakarta egy teljesen rugalmas maszk. A maszk nem másból készült, mint a Helvoron élő egyik moszatfajból, melynek különleges tulajdonsága az volt, hogy felerősítette bármely biológiai egyed gondolatáramait. Ezt ötvözték a legmodernebb computer technikával, mely lehetővé tette a pontos dekódolást. – Koordak a másik tagot, mely kinézetre egy egyszerű lapos fémkorong volt, a homlokára csatolta. Utálta ezt az eljárást. – Amikor a Guarg elleni inváziót készítették elő, akkor őt küldték le a bolygójukra információt szerezni. Le is töltötte, egy guarg teljes tudati térképét, annak minden információjával. A küldetését sikerrel teljesítette, de az ő tudatából nem sikerült teljesen semlegesíteni a guargét. Ennek köszönhetően a mai napig rajongott a lézerszobrászatért, amely a hadjáratuk idején egy divatos művészeti irányzat volt a guargok bolygóján. Ezt persze titkolnia kellett, mert nemcsak, hogy nevetség tárgya lett volna otthon, hanem ezáltal az állása is veszélybe került volna. – Most megint szükség volt a módszerre ahhoz, hogy otthonosan mozogjon ezen a helyen. A tudatátvitelt megkezdte. Nem tartott tovább két percnél, de mint mindig most is rendkívüli módon leterhelte. Bevett egy serkentő kapszulát, majd felvette a nő alakját. – Tudta, hogy nem használhatja a fegyverét a nő élettelen testének eltüntetésére. A földiek egy pillanat alatt

bemérték volna. – Felkapta a vállára, de majdnem lerogyott a teher alatt. Elfelejtette, hogy most egy gyenge földi nőstény alakját viseli. Gyorsan összpontosított és megváltoztatta az izmok molekuláris szerkezetét. Most már játszi könnyedséggel haladt terhével az erdő sűrűje felé. Ekkor még nem tudta, hogy mekkora fogás volt ez a mai napon. – Aktiválnia kellett a letöltött tudatot, ahhoz pedig egy nyugodt órára volt szüksége valahol. Az aktiválást csak annyira volt szabad elvégeznie, hogy továbbra is ő maradjon ura testének és cselekedeteinek. Hallott már olyan hírszerzőről is, aki túl sok energiát adott a folyamathoz, s ennek az lett a következménye, hogy a helvori, akit letöltött magába – mivel túl erős egyéniség volt – átvette az irányítást. A póruljárt fajtársának csak arra maradt ereje, hogy utolsó erőfeszítésével átlője fejét a részecskevetőjével. – Miután elásta áldozatát a sűrűben és eltüntette a nyomait, nyugodtan kísértelt az erdei sétányra és leült egy padra. Az arra haladók csak azt látták, hogy egy szőke hajú szépség a reggeli kocogása utáni szokásos meditációját végzi.

A Központi Számítógép szoftveres karbantartó részlegénél a szokásos rutineljárásokkal kezdődött a nap. – A Földet irányító legnagyobb számítógép egy középkori katedrálisra emlékeztető épületben foglalt helyet, pontosabban alatta. A föld mélyében hatalmas gépezetek szolgálták ki azt a központi egységet, mely szinte mindent irányított a földön. Itt tárolták az emberiség összes tudását. Minden megtalálható volt ezen a helyen, amit az első írásban rögzített gondolat óta fontosnak tartottak tárolni. – Egyetlen dolog okozott a napi tennivalókkal kapcsolatban csúszást. Egy órával kezdés után, Marie a részleg vezetője otthonról holofonált, hogy aznap nem megy be dolgozni, mert nem érzi jól magát. Dave Green a helyettese aggódva érdeklődött állapota felől.

– Mi van veled? Már mindenki agyon izgulta magát, hogy mi történhetett.

– Semmi baj Dave, csak meghúzódott a bokám. Reggel, amikor kocogtam elcsúsztam a harmatos fűvön. A háziorvosi robot szerint két nap alatt rendbejön, de addig is pihentetni kell a lábamat.

– A fejedre viszont szükségünk lenne. Az új ellenőrző programot tudod, hogy most installáljuk. Kérlek az otthoni gépeden keresztül kapcsolódj össze a központi egységgel. Tudom, hogy szabályellenes eljárás ez, de a külön kábel, amivel a lakásodat a munkahelyeddel összekötöttük, biztosítja a zavartalan működést.

– Oké. Egy fél óra múlva rátok kapcsolódom. Addig is jó munkát. – Kikapcsolta a holokészüléket, ennek hatására eltűnt a szoba közepén álló munkatársa. Ha látta volna, hogy miként változik meg Marie arckifejezése miután kikapcsolta a készüléket, akkor egész biztosan kirázta volna a hideg. Arcán egy gúnyos mosoly jelent meg, meleg tekintetét pedig a gyűlölet fagyosra változtatta. –

Élvezte a helyzetét. A hátszágban működő kém életében mindig jelen van egy olyan izgalmi állapot, amelyre Koordaknak úgy volt szüksége, mint kábítószer élvezőnek a napi adagjára. Mostanra teljesen sikerült magába fogadnia és a tudatában megtartania Marie személyiségét, melyet úgy húzott magára, mint színész az egyik szerepét. Marie egyedülálló nő volt, aki fiatal kora ellenére, a programozáshoz való tehetségének köszönhetően, magas beosztásba került a cégénél. Egy komoly udvarlója is volt. A flotta egyik pilótája, aki egy úrbázison teljesített szolgálatot. Koordak felidézte Marie tegnapi emlékét, amikor együtt volt szerelmével, s egy nagyon jó érzést érzelt mostani testének ágyéki részén. Amint lehet kipróbálja, hogy ez a test, miképpen működik párnánál. Szerette kiélvezni az újonnan felvett biológiai minta minden előnyét. Náluk a Yuronon szinte csak pár másodpercig tartott az inkább funkcionális egyesülés, amit viszont a nő emlékeiben talált az nagyon tetszett neki. Az a fél éjszaka, ami erről szólt meggyőzte arról, hogy ha lesz rá alkalma és ideje engedni, akkor belekóstol ebbe a dologba. Most azonban agyának minden képességét arra használta, hogy rájöjjön arra,

miképpen tudja megkerülni a beépített biztonsági rendszert az ellenőrző program telepítése alatt. Amíg ezen gondolkodott, hogy a látszat teljes legyen megparancsolta az orvosi robotnak, hogy fászlizza be a jobb lábát. Leült az otthoni terminál elé és a jelszó begépelése után már bent is volt a munkahelyi hálózatukban. Tudta, ha Marie munkahelyén próbálkozott volna, már a teleportkapu használatánál lebukott volna, hiszen a DNS próba már két éve rutineljárás volt. Külső egységről viszont nem tudott lehívni adatokat anélkül, hogy azt a benti ellenőrző program rögtön ne jelezte volna az ügyeletes programozónak. Ez az alkalom viszont több volt, mint lehetőség arra, hogy akár globális zavarokat idézzen elő az egész bolygón. Az ellenőrző program új verziójának telepítése alatt gyakorlatilag szabad utat kap. A kontroll az ő kezében összpontosul. Annyi ideje lesz, hogy elhelyezzen magában az ellenőrző programban egy vírust, amely késleltetve lép majd működésbe. Ezt a biztonsági rendszer nem fogja érzékelni. A telepítéstől számítva pontosan 48 óra múlva aktiválódik és megfertőzi az egész Föld számítógépes rendszerét. Ez katasztrofális következményekkel jár majd. Megbénul a földi közlekedés, a gazdasági élet, a távfűtés és gyakorlatilag minden, ami automatizált lett. A vírus az emberiség eddig felhalmozott tudását is törölni fogja a központi adatbankból. Tudta Marie emlékeiből, hogy minden fontos információról készítenek másolatot, de ezekről az adatkristályokról fél éves munkát jelent az adatállomány teljes visszaállítása. Ennyi idő viszont több mint elegendő, hogy megnyerjék a háborút a technikailag összeomlott Föld ellen. Koordak hátradőlt a terminál előtti kényelmes széken és önelégülten elképzelte, hogy milyen kitüntetést kap ezért. Aztán belenyilallt a felismerés, hogy ahhoz előbb haza kell jutnia valahogy. Ezzel viszont ráér akkor foglalkozni, ha már kitört a zűrzavar.

5.

A Gamma bázison a felderítő cirkáló körül nagy volt a sürgés-forgás. Indulásra készítették elő. A csillaghajók dokkjában állt, a többi géptől távol egy félreeső helyen. Alakja leginkább a földi tengerekben található rájákhhoz hasonlított. A fedélzetén elhelyezett műszerek és berendezések a legmodernebbek voltak a flottában. A csatahajókhöz képest mérete nem volt nagy, de azokhoz a repülő erődökhöz képest minden hajó kicsinek látszott.

Kevin és Mirella együtt ellenőriztek minden felszerelést, ami a hajó rakterébe került. Alaposan fel volt készítve ez a jármű. Önellátó volt minden tekintetben. Egy olyan rendszert hoztak létre, amely gyakorlatilag bármeddig képes volt az űrben biztosítani az emberek és az ilveriek minden szükségletét. Ellátták a legmodernebb harcászati berendezésekkel. Fegyverzavaró, paralizáló és az álcázást biztosító rendszerein kívül beépítésre került egy olyan taktikai fegyver is, amivel az ellenséget egy kissé félre lehetett tájékoztatni.

– Aki az illúzióágyút kitalálta annak egy jó adag humorérzéke is lehetett – jegyezte meg Kevin, amikor a fegyverrendszert ellenőrizni kezdte.

– Képzelheted, milyen képet vághat majd az ellenség, amikor a semmiből mellettünk megjelenik több száz csatahajó. Ráadásul nem csak vizuálisan fogják érzékelni, hanem az összes műszerük arról fogja tájékoztatni őket, hogy egy egész álcázott flotta vált a szemeik előtt láthatóvá – mosolygott Mirella. – Ez egyelőre csak elméleti fegyver. A gyakorlatban ugyanis nem lett még kipróbálva. A helvori, aki ezt megalkotta, biztosított minket arról, hogy az első lövésig a lelki előnyünk óriási lesz. Utána pedig további értékes másodperceket nyerünk a zavarodottság idején, amíg rájönnek, hogy csak a látszatvalóság ellen küzdenek. Valójában ezt az eszközt a térugrásig való gyorsulás idejének elnyeréséhez fejlesztették ki. Ez pedig

ha a koordináták rendelkezésre állnak nem több harminc másodpercnél – mondta Kevin, aki közben le sem vette a szemét Mirelláról, teljesen elfeledkezve az indulást előkészítő teendőiről.

Mirella, aki háttal állt Kevinnek, érezte a férfi pillantását. Ettől jóleső borzongás futott végig rajta. Megfordult, a szemébe nézett és azt kérdezte kedvesen mosolyogva:

– Nem kellene inkább a munkádra koncentrálnod? Ne feledd, hogy én ugyanazt a kiképzést kaptam, mint Te. Ebből következőleg érzékelem a hátsó ki nem mondott gondolatodat is. A válaszom a fel nem tett kérdésedre: Igen, nekem is tetszel és szívesen randizok veled a felszállás után a társalgóban.

Kevin szája nyitva maradt a meglepetéstől és a zavarodottságától.

– Bocsáss meg, de még nem tudatosult bennem veled kapcsolatban az a tény, hogy érzékelésed azonos az enyémmel. Eddig csak Nohlennel dolgoztam együtt. Az elsők között voltam akik megkapták a kiképzést. Az iskolatársaimmal megszűnt a kapcsolat, mert olyan nagy szükség volt a kolóniákon a tudásukra, hogy szinte mindenki elkerült a közelemből. Nohlenen kívül még Ben a barátom, akikkel természetesen telepatikusan kommunikálunk. Nagyon örülök a válaszodnak és érzékelem azt is, hogy hiszel abban, hogy a munkánkat csak elősegítheti kapcsolatunk elmélyülése. Most, hogy tudom a válaszodat, megnyugtatóul közlöm, hogy ismét tudok koncentrálni.

Az utolsó mondatát már szinte nevetve mondta, amikor belebegett a fedélzeti hídra Nohlen, akit Eric és Steven követett, akik érdeklődve szemlélték az űrhajó belső kialakítását.

– Végre kimozdulhatok egy kicsit a naprendszerből. Alig várom, hogy átmozgassam a tétlenségtől elgémberedett tagjaimat – mondta Eric és közben kezet rázott Kevinnel és Mirellával.

– Ez túlzás földi barátom. Aki napi hat órát tölt harci szimulációval és ilyen erőnlétnek örvend, az nem lehet nagyon elkényelmesedve – jegyezte meg mindenki fejében Nohlen.

– Miért van az, hogy az ilveriek mindig szó szerint értelmezik a szavaimat és nem veszik észre, ha humorizálok. – kérdezett vissza a gárdista.

– Ha egy kicsit többet tudnál az ilveri érzékelésről, akkor értenéd Nohlen válaszáat. Az ilveriek ugyanis a felőled érkező mentális képeket fordítják le a saját fogalmi rendszerükre. A közlésed így érkezett meg Nohlenhez: Először is látta a naprendszert, amit Te a fénynél sebesebben elhagytál, aztán megjelentél előtte bemerevedett és lerobbant állapotban, ami szöges ellentétbe állt azzal, amit rólad tudott – jegyezte meg Kevin a megjegyzéssel kapcsolatban.

– Elnézését kérem Steven, hogy még csak be sem mutattam a hölgynek. – kapott a fejéhez Eric.

– Ő Steven Neilsen az IFKI-tól.

– Hello Steven. Én Mirella Felton vagyok, örülök, hogy megismerhetem – mutatkozott be Mirella egy kézfogás kíséretében.

Steven szabadkozni kezdett:

– Hello. Bocsánat a kinézetemért, de a megmentőm – itt hálásan Ericre nézett – egyenesen felteleportált a bázisra és még nem állt módomban eltüntetni a küzdelem nyomait magamról.

– Később találsz a méretednek megfelelő ruhát a kabinodban, de most mindenki kösse be magát, mert elindulunk – adta ki a parancsot Kevin, aki közben az órájára pillantott.

A fedélzeti híd központi, parancsnoki ülésén Kevin helyezkedett el. Ahogy leült, rögtön megjelent előtte a térben a virtuális műszerfal. Az automatikára is bízhatta volna a dokkból való kimanővezést, de ha módja volt rá mindig megragadta az alkalmat az éles gyakorlásra. Sok űrhajó kapitánya inkább a számítógépre bízta a

vezérlést ilyenkor, de Kevin mindig is szerette ezt a műveletet. Közben működésbe lépett az a kivetítő rendszer, ami a térben teljes tájékozódást nyújtott minden irányba. Ettől a hídon lévőknek az a benyomásuk támadt, hogy a székükben lebegnek a térben, ugyanakkor az űrhajó körvonalait is élesen érzékelik, annak áttetsző látványa ellenére. Megjelent körülöttük a csillagbázis dokkja. Kevin a központi irányítástól kért engedélyt a felszállásra:

– Itt a Szellemharcos felderítő cirkáló, kérek engedélyt az azonnali felszállásra.

– Itt Gamma bázis. Az engedélyt megadom. Szerencsés vadászatot.

Finoman kimanőverezett az ellőttük lévő űrhajók felett, majd a dokk bejáratát védő energiamezőn keresztül kilebegett az űrbe. A bázisnak a kikötői része a forgásában akkor ért ismét a Föld felőli részre. Mindannyian csodálva nézték az alattuk megjelenő látványt. A kék planéta, mint egy ékszer függött a világmindenség hatalmas téréceánjában. Mindenki átélte azt az érzést, amely akkor fogja el az embert, amikor, mint vándor elhagyja otthonát és elindul az ismeretlenbe. Ez az érzés egyszerre fájdalmas, ugyanakkor örömmel és izgalommal teli. Nohlen hangja szólalt meg a fejükben:

– Ha visszatértünk, akkor meg fogom festeni ezt a pillanatot az élő fény segítségével. Az arcotokon lévő érzelmek és a szívetek hangjai a bennem élő művészt alkotásra készítetik.

Meghatódottan hallgatott mindenki, átélve a múltó pillanatok szépségét.

A bázis irányítóterméből őket figyelték, ahogy egyre gyorsuló ütemben távolodnak. Nem mindennapi látvány volt a cirkáló, ami köré az ion hajtóművek fénye vont kékes aurát.

6.

Este volt és Ben egy olyan dologra készült, ami próbára tette mindazt a tudást, ami hosszú évek munkájának volt az eredménye. Amikor belépett az irodájából nyíló meditációs piramisba eszébe jutott az a nap, amikor először sikerült kilépnie a testéből. Az a pillanat gyökeresen megváltoztatta a hitét és átírta a világról alkotott térképét.

A kutatások, amit a Világkormány támogatott, olyan fázisba léptek, hogy végre eredményeket tudtak felmutatni. Az ő szakterülete a magas szintű lelki kiképzés programjában, a testenkívüliség volt és annak a katonai hírszerzésben való felhasználása. Sok nehézséggel járt ennek minden fázisa. Az emberiség őshagyományjaiban sok utalás és homályos feljegyzés volt található. Az áttörést az emberi energetika jobb megértése hozta. Leegyszerűsítve a folyamat három szakaszból áll. Az első szakaszban el kell érni a tökéletes relaxációt. Ez hozza a testet megfelelő állapotba, amit leginkább egy kilövő állványhoz lehetne hasonlítani. A következő szakasz az emberi energiatest feltöltéséről szól, amelyet képzeljünk el egy hordozórakétának. Miután a rakétában megfelelő mennyiségű energia halmozódott fel, akkor következhet a kilövés szakasza. A lélek, ami a példánkban az űrhajót szimbolizálja leválhat a kilövő állványról, vagyis a testről és megkezdheti az utazását az ismeretlenbe.

Amikor ez megtörtént, Benre rátört a halálfélelem. Ott lebegett a teste felett és megrendülve tapasztalta meg a küszöbfélelmet, amit a legtöbb ember érez, ha egy számára teljesen új területre téved. Akkor pár másodpercig mert csak kint tartózkodni. A gyakorlás során csak folyamatosan tudta hozzászoktatni magát az új élettéményhez. Lassan feloldódott benne a gátlás és megtapasztalhatta azokat a határtalan lehetőségeket, melyek a lélek sajátjai ebben a létállapotban. A nehézségek közé tartozott az új környezetének az a tulajdonsága, hogy a gondolatait rögtön megjelenítette és ezzel a fizikai sík objektív érzékelése vált szinte lehetetlenné. A gondolatai

úgy jelentek meg új környezetében, mint egy tökéletes háromdimenziós élő színház. Ezért történt egy esti kísérlete során, hogy amikor sikerült kilépnie a testéből, egy focimeccsen találta magát, ahelyett, hogy a másik szobában lévő tárgyi környezetét érzékelt volna, ami az elvégzendő feladata volt. A megoldás a problémára, persze kézenfekvő. A gyakorlat előtt egy közvetítést nézett, aminek hatása nem ürült még ki a mentális tudatából. Ez megmutatta mennyire fontos, hogy a tudatban csak az elvégzendő feladat legyen benne, ha valaki eredményes akar lenni.

A feladat most az volt, hogy megtalálja azt a yuront, aki most a földön tartózkodik és valószínűleg élete legnagyobb gáztettére készül.

Kényelmesen elhelyezkedett a speciális ágyon. – Ez az ágy úgy volt kiképezve, hogy a használójához igazodott. Felvette annak alakját, így biztosítva a szabad vér és energiaáramlást a gerincoszlopban. – A tökéletes ellazuláshoz, most már elegendő volt neki pár másodperc koncentráció. Elkezdte a speciális életerő légzést, aminek segítségével az energiatestet töltötte fel. Nem telt el több mint három perc és már ki is szabadult a testéből. – Azzal, hogy a meditációs piramisban végezte a gyakorlatot, sokkal hosszabb ideig tudott távol lenni. A piramis formában folyamatosan regenerálódott és az energiatestét is ellátta utánpótlással. – Egy kicsit lebegett a teste fölött, élvezve a kiszabadulás utáni felszabadító érzést. Ez az érzés ahhoz fogható, mintha valaki a földönjárók között rájönne arra, hogy ő is tud repülni. – Lassan áthatolt a piramis falán. – Mindig érdekes volt áthatolni anyagi struktúrákon. Ez az érzés változó volt, annak függvényében, hogy milyen volt az energia ami a formát kialakította. – Az irodájába lebegett át. Az irodája falán volt egy nagyon régi tibeti mandala. Egy gyönyörű homokmandala fényképe volt, amelyet egy buddhista ünnepen készítettek a szerzetesek. Ha ezen keresztül repült ki az épületből, akkor észrevette, hogy többletenergiához jut, ami segítheti feladata elvégzésében. Most is észlelte, hogy a mandalából áradó energia segíti az összeszedett koncentrációban. Az Admirális épülete mellett lebegve, elkezdett összpontosítani a célszemélyre. Mentális képet nem alkotott róla, mivel nem volt róla vizuális információ. Ha lett volna sem ért volna sokat, mert abban egész biztos volt, hogy már felvette egy földi ember alakját. A lelki kisugárzására koncentrált, ami gyökeresen más egy yuronnak, mint egy embernek. Ahogy fokozta figyelmének fókuszát, úgy lendült mozgásba körülötte minden. A környezete elmosódott és a következő pillanatban egy lapostetős ház fölött találta magát, egy kertvárosi övezetben. Lassan, fokozatosan haladt a ház felé. A belső udvaron a fürdőmedence felől közelítette meg a hátsó bejáratot. Az egyik szobából halvány fény szűrődött ki. Egyszerűen berepült az ablakon keresztül a helyiségbe. Amit látott, az egy kissé meglepte őt. Egy szőke nő ült egy férfin lovagló ülésben és vad szenvedéllyel szeretkeztek. A nő energiatestének kivetülése azonnal leleplezte őt. A jellegzetes hulló-humanoid formája, annak élénkpiros színével rögtön meggyőzte Bent arról, hogy megtalálta, akit keresett. Egy dolgot viszont nem értett, hogy a yuron aurájában, egy halvány női alakot vélte felfedezni. Ezt a dolgot majd később átgondolja. A férfi gondolatait kezdte érzékelni, amiből a félelem egyértelmű kisugárzását érzékelt. – Mi történhetett vele? Bevett valami ajzószer? Ez a negyedik menet. Eddig nekem volt nagyobb az étvágyam, de ez már nekem is sok. Hogy mondjam el neki? – Belső kontrollja figyelmeztette arra, hogy jó lesz, ha valami jellegzetes ismertető után néz, ami alapján eljuthatnak ehhez a házhoz. Tudta, hogy hiába keresné a házzámot, vagy az utca nevét a házon. Ilyen fényviszonyok között, amit a homlokzaton látott, semmi esélye. Ami ezt okozta, az egy hatalmas gesztenyefa volt, ami árnyékot vetett az egész ház elülső homlokzatára. Mentő ötletként eszébe jutott, hogy megnézi a szembe lévő ház azonosítóját. – Ekkor történt azonban, hogy működésbe lépett a yuron felszereléséhez tartozó tudatlevilágító készülék, melynek volt egy figyelő funkciója is, ami a gondolati

kisugárzást figyelte. Ez precízen jelezte, ha a közelbe a megszokott érzékelésén kívül új gondolati struktúra lépett. –

Koordak az eksztázisból arra riadt, hogy a szekrénybe rejtett felszereléséből halkan csipogó hangot hall. Ez a hang csak az ő fülének volt hallható, de a reakciója robbanásszerű volt. Levetette magát az ágyról a szekrény felé, de még röptében átalakult, felvéve az eredeti alakját. Feltépte a szekrényajtót és a csomagjából máris a kezébe került a fegyvere, és a pillantása rögtön a tetején lévő bioradarra esett. Csak saját magát mutatta a műszer és a férfit, akivel az előbb még Marie alakjában szeretkezett.

Mike Kelly szinte sokkot kapott a látványtól, aminek részesévé vált. A yuron a szoba félhomályában állt, szinte teljesen beleolvadva a háta mögötti világos fenyőbútor színeibe. Még a zsaluzat mintáit is felvette a bőre, amely rögtön reagált környezetének változásaira. Ő is csak azért látta szemének erőltetése nélkül, mert előtte alakult át. A pár másodperc, amíg dermedt tudata felfogta mi történt vele, elég volt arra, hogy rájöjjön, szerelme nincs többé az élők sorában. Elöntötte a gyilkos indulat. Pusztá kézzel ugrott a yuron felé. Koordak a műszere figyeléséből felocsúdva, ösztönösen reagált a férfi támadására. Mikenak nem volt esélye ellene. Koordak jobb mancsának egyetlen ütésével átrepítette a szobán és támadója a szemközti falnak csapódva ájultan csúszott a padlóra. Fejsebéből a vér arra a gyékényre csurgott, amit a falról sodort le magával. Koordak ideges volt, még hozzá nagyon. Nem értette az ellentmondást a két műszer kijelzése között. Körülszimatolt, bevonva az egyik legjobb érzékszervét a vizsgálatba. Még az utcán átszaladó kandúr átható szagát is érezte, de a ház körül nem talált más emberi lényt. Úgy döntött, hogy hajnalban továbbáll innen. Azzal, hogy a férfi leleplezte kilétét, üldöztette tette. Mégis képtelen volt megölni. A még csak egy napos, frissen letöltött személyiség erős érzelmei a férfi iránt, megakadályozták ebben. Nem értette ezeket az érzelmeket és túlon túl erős mivoltuk miatt semlegesíteni sem tudta magában. Próbálta elkülöníteni a yuroni tudatától, de minden erőfeszítése ellenére sem sikerült neki. Nagyon remélte, hogy később az erre készített kémiai szerrel eredményre jut. Ezt most nem tehette meg, mert utána egy hétig átmenetileg harci feladatokra alkalmatlanná válik. Ismét felvette Marie alakját, azután elkezdett készülni a ház elhagyására.

Ben annyit látott csak, hogy a yuron őfelé veti magát, miközben átalakul. Ösztönösen felemelte a karját, hátul megtámasztotta a lábát, hogy a támadója lendületét fordítsa ellene, ahogy a közelharc egyik mestere tanította neki. Az élmény megrázó volt. A yuron átszaladt rajta, mint a gyorsvonat a reggeli párán. – Ekkor a meditációs piramis alatt az izmai egy pillanatra, összerándultak. Ez majdnem visszarántotta őt a testébe, de nagy gyakorlatának köszönhetően sikerült maradnia. – Ekkor tudatosult benne, hogy mi történt valójában. Azonnal a szemközti háznál termett. Leolvasta annak azonosítóját és kimondta a szokásos tudati parancsszót. – Vissza! –

7.

Legszívesebben rögtön felpattant volna, de tudta, hogy lassan, az előírt ütemben szükséges a transzból visszatérnie. Ha hirtelen teszi ezt, akkor fontos információkat veszíthet el az utazásával kapcsolatban. Miután tudatának fókuszát ismét a testére irányította és ügyelt arra, hogy az energiatest maradéktalanul visszakerüljön a fizikaiba, lassan felült és utasította computerét, hogy vegye fel beszámolóját. A vele történeteket diktálta a legapróbb részletekre is kitérve. Az azonnali előhívása az élményeinek, azért volt fontos, mert a testen kívüli utazást, egy kicsit az álmodáshoz lehet hasonlítani. Az „ébredés” után fontos azonnal rögzíteni az élményeket, mert azok néha, a frissen lepárolt virágillatok illékonyásával vetekedtek.

Talán húsz perc telhetett el azóta, hogy Ben a Gesztenye sétány 32-ben járt. A házat körülvették az elit gárda kommandósai. Már csak vezetőjük parancsát várták a behatolásra.

– Minden egységnek! A célszemélyt élve kell elfogni. Behatolást megkezdeni! – sugározta Ben gondolati úton.

Koordakot műszerei tájékoztatták arról, hogy körülvették a házat. A bioradaron jól láthatóan villogott huszonegy piros pont. Ezek most hirtelen mozgásba lendültek. A kert felé vette az útját, mert úgy vélte, hogy ott nagyobb az esélye a menekülésre.

Nem lehettek kellően felkészítve arra, aki a szobából rontott rájuk. Hiába volt a szemek előtt az éjjellátó készülék. Azt látták csak, hogy egy árny közéjük veti magát és a következő pillanatban két társukba vörös részecskesugár csapódik, aminek hatására a körülöttük lévő védőpajzs felizzik. Az energiát ugyan sikerült a pajzsoknak elnyelni, de az ezzel járó lökéshullámot már nem. A kertből behatoló négy gárdista közül kettő a medencében landolt, a másik kettő pedig akarata ellenére a rózsalugast vizsgálta meg közelebbről.

A hátrahagyott két utóvéd hallotta a detonációt, amit az energiarobbanás okozott, de a jellegzetes sziszegő hangot már nem. Azt látták, hogy társaikat a becsapódó energiasugár szétrepíti. Az egyikük éppen előttük csapódott a földhöz. Segítőképpen odaugrottak, hogy fedezzék és felsegítsék. Amikor azonban odaértek, a társuk felpattant a földről és a menetfelszereléshez tartozó két tört az odaérkezők felé hajította. Az egyik a hasába kapta, a másiknak már nem volt ilyen szerencséje, mert a tüdejét járta át a penge. Ben döbbenet figyelte a jelenetet, ami a kertben lejátszódott. A kertkapunál állt egy fenyő árnyékában meghúzódva. Látta, amint felé szalad az egyik embere, aki az imént terített le két másikat. – Tudta, hogy tévedett és ez beláthatatlan következményekkel járhat. Utazása alatt látta a yuront átalakulni. A felderítés információi szerint a yuronok csak egyszer képesek erre egy napon belül. Az embereit úgy tájékoztatta, hogy most az eredeti alakját viseli. Ez itt pedig úgy váltogatja az alakját, mint egy divatórült a frizuráit. – Rálőtt a kábító sugárral a közeledőre, de nem volt elég gyors. A lila energiasugár ugyan eltalálta ellenfelét, de az már használatba hozta személyi teleport berendezését, amit csak a szabad ég alatt tudott használni és ezzel élt is, amint lehetett.

Elszállították a két súlyos sebesültet és ellátták a házban talált férfi könnyebb fejszét. A helyszínre érkezett orvos csak tíz percet engedélyezett Bennek, hogy Mike-ot kikérdezze. Ezt is csak azért, mert ő kérte, hogy segíthessen. A nappaliban ültek le. A beszélgetés alatt csak Ben volt jelen és a kommandósok vezetője Frank Norland ezredes, akit majd szétvetett a mérge az akció kudarca miatt.

– Egyetlen dolog vigasztal, hogy nyertünk egy kis időt. Akkor adag kábító impulzust kapott, hogy attól aludnia kell legalább tíz, tizenkét órát – mondta Frank miközben helyet foglalt. A fotel, a jól megtermett katona súlyától úgy nyikkant egyet, mint egy kiskutya, aminek véletlenül a lábára léptek.

– Az idő addig neki dolgozik, amíg szabadon tehet bármit a Földön. Az a tény, hogy ilyen könnyedén elbánt az emberrel bizonyítja, az ellenfelünk a vezető kasztból való. Információink szerint ők már gyermekkoruk óta tanulják a harc művészetét – jegyezte meg Ben, aki aggódva figyelte a bekötözött fejű Mike-ot.

A férfi arcán a lelki szenvedés okozta a legnagyobb változást. Arca azok elszántságát tükrözte, akiknek már nincs veszíteni valójuk. Sápadt volt és kimerült, de szeme lázasan csillogott. Ben nem egy ilyen esettel találkozott a háború során. Látta a férfiban dúló szenvedést, amit most a bosszú utáni vágy és a gyűlölet palástolt. Leplezte azt a legnagyobb fájdalmat, amit csak akkor érez az ember, ha elveszítette a szerelmét.

– Fogadja őszinte részvéteket Mike. Sajnos most már bizonyos, hogy kedvese nincs az élők sorában. Értésültünk róla, hogy a közeli parkban, rátalált valaki, pontosabban a kutyája, a földi maradványokra. – A férfi arca egy pillanatra eltorzult, de elszántan hallgatta tovább Ben szavait.

– Közben tájékoztattak, hogy üzenetet kaptunk egy helvori lélekkutatótól. A yuroniak arra kényszerítették őt, hogy fejlessze ki ősei egy rég elfeledett fegyverét, melyet a kémkedésben alkalmaztak. Ennek a neve tudatlevilágító, vagy az ősi nevén léleklopó. Feltételezésünk most beigazolódott. Marie-t, ezzel a készülékkel ölték meg. Az eljárást a fizikai test nem bírta ki, de ha megtaláljuk és élve elkapjuk a támadóját, akkor van remény arra, hogy a kedvesét újra az élők között lássa. – Mike arca felragyogott, de látszott rajta, hogy vannak kétségei a hallottakkal kapcsolatban.

– Kérem részletezze ezt egy kicsit. Nem igazán világos, hogy miként tudnám őt viszontlátani.

– Minden lény rendelkezik lélekkel. Ezt úgy fogalmaznám meg, hogy a fizikai testen kívül van egy láthatatlan rész is, melyről egyre több kutatásunk igazolja, hogy ez sokszor a fontosabbik. A lélek felelős azért, hogy a test milyen állapotban van. Ellentétben az elterjedt hiedelemmel, nem a fizikai testünk teremti meg a körülöttünk lévő energiamezőt, vagy lelki kisugárzást. Pontosan fordítva van. Vagyis a fizikai megnyilvánulásunk a lelki energiánk egyensúlyos működésének függvénye. Ezért van az, hogy napjainkra már az egész embert nézik és nem csak egyetlen betegségtünetre koncentrálnak a gyógyításnál. Esetünkben Marie lelke elveszítette a fizikai testét és most egy yuron testében van, annak lelkének alárendelve és kiszolgáltatva minden információt, amit eddigi életében birtokolt. A yuront kiképezték arra, hogy miként uralkodjék maradéktalanul a letöltött lelki struktúra felett. Azt azért tudjuk, hogy befolyásolják egymást. Ezzel kapcsolatban tud majd segíteni nekünk. A yuron reakcióit nem ismerjük, de a befolyásolás, szó szerint élő példája, maga. Ha Marie lelke nem lenne még most is aktív a yuronban, akkor ön, pár órája már nem lenne az élők sorában. – Mike arcán közben elkezdtek folyni a könnyek, amit már nem fojtott magába. – A testét már előkészítették az ilveri regenerológómbbel, ahol majd barátaink segítségével a yuronból kiszabadított lelkét újra fogják egyesíteni a testével. Ha a folyamat sikeres lesz, akkor az ilveri lélekgyógyítók szerint is, kell legalább egy év rehabilitáció, hogy ismét egészséges tagja legyen társadalmunknak. – Ben a férfit nézte, aki szemmel láthatólag az elhangzottakat emésztette. –

– Van kérdése az üggyel kapcsolatban? – kérdezte Ben, aki közben átnyújtott neki egy zsebkendőt.

Mike könnyeit törölgetve az arcáról, némán rázta a fejét.

– Most az egyik legfontosabb feladatunk, hogy kiderítsük milyen visszaélésekre adhatnak lehetőséget neki Marie információi? – kérdezte Frank kissé türelmetlenül, mint a tettek embere.

– A tegnapi napját átnéztük. A Központi Számítógép ellenőrző programját telepítette itthonról, amit ráadásul a helyettese Dave Green még jóvá is hagyott. A Föld legjobb computer zsenijét kell előkeríteni, méghozzá azonnal. Ki kell deríteni, hogy mit tett tegnap a telepítés alatt – reagált Ben a sürgetésre.

– Uram, javasolom keressék fel Marie volt főnökét, akitől elmondásai szerint a legtöbbet tanult szakmailag az életében. Az öreg James már visszavonult, de szerintem ő biztosan tud segíteni. Nálánál jobban senki sem ismeri a Nagy Központi Számítógép működését – szólalt meg most már határozottabb hangon Mike.

– Ez jó ötlet, de még azon is gondolkozzon el, hogy hová menekülne el Marie, ha el akarna tűnni egy kis időre? Hátha ebben is befolyásolta fogvatartóját. – Közben bejött az orvos és figyelmeztette őket, hogy lejárt az idő és betegét sürgősen be kell vinnie kivizsgálásra. –

– Amint eszembe jut valami hívom önöket, mégha ezért meg is kell szöknöm a korházból – mondta, és a türelmetlenkedő orvosra nézett.

– Arra nem lesz szükség. Itt van egy karórába szerelt személyi hívó, amin bármikor elérhet, ha eszébe jutott valami. – köszönt el Mike-tól Ben, majd Frankhez fordulva azt mondta:

– Kerítsd elő ezt a Jamest, ha kell a föld alól is. Azt hiszem nagy szükségünk lesz rá.

8.

A Szellemharcos rendületlenül haladt a naprendszer pereme felé, hogy egyetlen térugrással hagyjon maga mögött több száz fényévet a Delta 3-ig. A társalgóban Mirella és Kevin együtt fogyasztották a kései vacsorájukat, amikor a fedélzeti számítógép egy kellemes női hangon bejövő holohívásról tájékoztatta Kevint.

– Uram, távolsági hívása érkezett a Földről. Ben parancsnok kíván Önnel haladéktalanul érintkezésbe lépni a kódolt csatornán.

– Köszönöm és kérek kapcsolód be hozzánk.

A kör alakú helyiségben a fal mellett sorakoztak a légénységi étkezést biztosító boxok, amelyek nem csak a közös étkezéseknél jöttek jól, hanem itt tartották az eligazításokat is a pilótáknak a bevetések előtt. – A Szellemharcost is felszerelték a legmodernebb vadászokkal. A fedélzeti dokkban nyolc sárkány típusú vadászgép várakozott bevetésre készen. Erre a névre a formája alapján szolgált rá. Kinézete leginkább a földi mesékben előforduló tűzokádó sárkányokéhoz hasonlított. Különleges szárnykiképzése lehetővé tette, hogy légkörrel rendelkező bolygók felszínén is használható legyen. A felderítés számára a legjobb tulajdonságokkal rendelkezett. Ez a típus az ilveri flotta legtöbb célra bevethető gépe volt. Használták közelharcra és nagyobb hajók elleni, impulzustorpedó támadásokra is, melyet jó teherbírása és nehézpáncélzata tett lehetővé. Méltó ellenfele volt a yuroni halálosztóknak, melyek kezdetben a legnagyobb veszteségeket okozták a Szövetségnek. – A terem közepén volt található egy holografikus egység is, amit használhattak házimoziként is a hosszabb őrszolgálatok idején. Itt felvillant egy szenzor, ami egyenesen az ő boxukhoz vetítette a bejövő hívás képét. Kevin meglepődött, amikor meglátta Ben nyúzott arcát. Tudta, egy pillantás elég volt neki, hogy megállapítsa, nem állnak túl jól a dolgok.

– Jó estét mindkettőtöknek. – itt egy futó mosoly tűnt fel az arcán, amikor meglátta a gyertyafényes terítéket és a kettejükből áradó felszabadultságot.

–Hello Ben – mondták egyszerre, amitől ők is elmosolyodtak és vidáman összevillant a tekintetük.

–Elnézést, hogy vacsoránál zavarlak benneteket, de tudnotok kell egy-két dologról, ami a feladatokat segítheti. A yuron még mindig a szabadságát élvezi. Kérlek összpontosítsatok rám. Átküldöm, hogy mi történt az ügyel kapcsolatban. – Mindketten behunyták a szemüket és már pörögtek is az események. Ilyenkor elméjük „magasabb” fokozatra kapcsol. Ez egyszerre volt ellazult, ugyanakkor felpörgött tudatállapot. A gondolatátvitelnek ezt a felfokozott módját csak nemrégiben sikerült megbízhatóan alkalmazni. Nagyfokú koncentrációt igényelt, ha a figyelem egy pillanatra kihagyott, akkor az egész folyamatot kezdhették előről. – Egy perc ha eltelhetett néma csendben, amikor mindhárman egyszerre nyitották ki a szemüket.

– Most már tisztában vagytok azzal is, hogy az ellenfelünk által hátrahagyott két tör DNS analíziséből kiderült, hogy egy génmanipulált egyeddel van dolgunk. A két tör visszaalakult tiszta yuroni izomszöveté, miután kikerült gazdája mentális kontrollja alól. Ezeknek a vizsgálata megmutatta, hogy az átalakulásáért

felelős gént módosították, ennek következtében annyiszor alakul át, amennyiszer kedve tartja. Az a tény, hogy ezáltal az egyed várható élettartama a felére csökken, abszolút hidegen hagyja őket. A Földön már a XXI. század közepe óta tiszteletben tartják a természet által megadott komponenseket. Úgy látszik, náluk még nem tört ki társadalmi válság ebből kifolyólag.

– Az ellenfeleink megmutatják azt, hogy nem szabad magunkból kiindulva megközelítenünk őket. Meg kell tanulnunk az ő szemükkel látni, hogy felkészülten tudjuk fogadni a következő lépésüket – jegyezte meg Kevin.

– Félő, hogy akkor olyanná válnánk, mint ők – vetette közbe Mirella.

– Nem az azonosulást értem az alatt, hogy lássunk az ő szemükkel. Inkább úgy mondanám, hogy előbb kell tudnunk, hogy mire készülnek, mint saját maguk. – válaszolta Kevin.

– Pontosan ezért hívtalak még benneteket. A harcászati elemzések szerint, úgy néz ki a helyzet, hogy csapatösszevonásokat észleltek a perseusi határ közelében. Előreláthatóan a Delta 3 lesz a támadásuk várható célpontja. Bár ez könnyen változhat, ha valami zűr lesz a számítógéppel idehaza. A Plútó közelében csatlakozik hozzátok három csatahajó, melyek álcázva kísérik el benneteket. Ezek a hajók megerősítik a határt vigyázó erőinket, és egyben hatásos támogatást tudnak nyújtani nagyobb támadás esetén nektek is. A hajótok a bolygón, mint kereskedőhajó fog leszállni, erről majd gondoskodik az álcázó berendezések új generációja. Erre azért van szükség, hogy a körzetet figyelő ellenséges kémholdakat félrevezessük. – mondta Ben.

– Ez még nekem is új – mondta meglepett hangon Kevin.

– Sikerült egy olyan intelligensen változó burkolatot kifejleszteni, ami bármely hajó tömegének megfelelő térbeli struktúrát le tud másolni. Ez az eljárás nem csak más hajóburkolatokat tud utánozni, hanem lehetnek egy darab nagyobb meteor, vagy aszteroida is. – Egyre nagyobb lelkesedéssel néztek Ben hologramjára. – Ezt a végére hagytam, hogy mondjak valami jóhírt is.

– Kérlek Ben, ne emészd magadat az embereid miatt, akik megsebesültek a yuronnal való küzdelemben. Nem tudhattad előre, hiszen az információ nem volt birtokodban. Azonkívül pihenj egy keveset, látni rajtad, hogy jóideje nem pihentél még egy órát sem. – mondta féltő hangon Kevin.

– Mintha a belső szülői hangomat hallanám kierősítve – jegyezte meg csipkelődve Ben. Azért köszönöm a törődést. Ti meg használjátok ki azt a pár órát, ami hátra van az ugrásig. – huncut mosollyal a szemében meghajolt, majd az adást megszakítva eltűnt, hátrahagyva az elpirult Mirellát és az enyhén zavarba jött Kevint.

– Az ő szeme előtt sem marad rejtve sok titok a világban. – jegyezte meg Kevin, aki felvette az asztalról evőeszközeit, hogy végre nekilásson a vacsorának.

– Elmondhatnék egy asztali áldást, amit egy guarq barátomtól tanultam? Ígérem nem lesz hosszú és nem fogsz éhenhalni közben.

Kevin egy nagyot nyelt, de lerakta az evőeszközeit és várakozva nézett Mirellára.

– Kérlek hunyd be a szemed, a kezeidet rakd az étel fölé és képzelj el, hogy azt átítatod a benned lévő szeretetenergiával. – Kevin készségesen követte az utasításait, de szemhéja mögül is tisztán látni vélte az előtte lévő áhítattól ragyogó arcot.

– Határtalan Teremtőnk, áldd meg ételünk és italunk, hogy bennünk átminősülve váljék fényé és szeretetté. Köszönjük Neked, hogy az ízek és illatok által teljesebb az életünk. Köszönjük az ételnek is, mely most asztalunkat ékesíti, hogy táplál minket és segít nekünk abban, hogy a harmónia és a szeretet általunk legyen erősebb a világban. – Kevin a beállt csendben lassan nyitotta ki a szemét és meglepetten vette észre –

periférikusan, a szeme sarkából – , hogy az előttük lévő ételek, mintha halvány fénnel világítanak. Amikor viszont odakapta tekintetét, az érdekes jelenség eltűnt. –

– Te is láttad, amit én az előbb? – kérdezte lelkesen partnerét.

– Néha nekem is beugrik a fény, ami ilyenkor az ételt körülveszi. Te most az étel auráját láttad, amit a periférikus látás fejlesztésével készség szintjére lehet emelni. A guargok szerint, így az étel visszanyeri a természetes energiáit, amit egyébként elveszít a főzés során. Szerintem most együnk, mert teljesen elhül az étel. Engem ugyan nem fenyeget, mivelhogy saláta tálat rendeltem. A te spagettidért, azzal a látványos helvori növénypástétommal, viszont kár lenne. Jó étvágyat Kevin!

– Jó étvágyat neked is – látott neki az evésnek Kevin is, egyre jobban érezve magát. Száműzött minden gondot magából. Csak az itt és a most örömeire figyelt. Tudta, hogy ki kell használnia minden alkalmat amit a sors eléhoz. Olyan idők jártak, hogy mindenki jobban értékelte azt a kevés szabadidőt, amit a háború engedett nekik. Miután befejezték a vacsorát a felszolgáló robot leszedte az asztalt. Egy üveg ilveri hűsítő került elő, ami sok földi étterem itallapján csak úgy szerepelt, hogy a szerelem fénye. Az ital színe világosvörös volt és halvány fénnel világított. Ez csak akkor derült ki, amikor Kevin utasította a fedélzeti számítógépet, hogy a helység fényeit minimalizálja. Mirella meglepetten nézte az előtte lévő üvegekelyhet, amiben felszolgálták a frissítőt. Az íze hasonlított a földiek félédes boraira, hús volt, mint egy nyári eső. Amikor leért, különös érzést keltett fogyasztójában. A gyomorból elindult egy meleg áramlás, mely lassan az egész testre kiterjedt. A borok mámorító hatásával szemben ez az ital inkább kitisztította az ember fejét. Az érzékelés felfokozódott, ezáltal sokkal inkább azt érezte az ital fogyasztója, hogy él.

– Ebből nyugodtan ihatsz kedvedre. Semmilyen kellemetlen mellékhatással nem kell számolnod. Az ilveriek szerint, aki ebből iszik, az nem tudja elfelejteni soha többé az élményt. A legenda szerint azok, akik még nem voltak szerelmesek, bizvást számíthatnak arra, hogy szívükbe igaz szerelem költözik – mondta Kevin.

– Mi lesz azokkal, akik már szerelmesek? – kérdezte Mirella miután ivott egy kortyot.

– A szerelem érzését elmélyíti és felfedi a szívek titkait – nézett közben mélyen Mirella szemébe. Tudta már a lányról, hogy ő is romantikus alkat.

Mirellának az eddigi kapcsolatai nem jöttek össze igazán. A benne lévő nagyfokú lelki érzékenységet sokáig egy kapcsolata sem bírta ki. Látta a partnerei érzéseit és mindig tudta azt is, ha őszintének voltak vele szemben. Ettől legnagyobb részük megijedt és továbbállt. Azokkal, akik el tudták ezt fogadni, neki nem volt szerencséje, mert egyiküket sem érezte az igazinak. Kevin tetszett neki, az első pillanattól kezdve. A vele való találkozás új, eddig nem ismert dimenziókat nyitott meg benne. Végre egy kapcsolat, ahol a totális őszinteség és a szívek nyitottsága mindkét félnél adott. Érezte valahol azt is, hogy erre meg kell érni. A kiképzésük, amin mindketten átestek, kezdetben nagyon nehéz volt. Nagyon sok diákot eltanácsoltak, mert nem bírtak még saját magukkal szembenézni. Vizsgájuknak az volt a lelki feltétele, hogy önmagukkal teljesen tisztába kellett jönniük. Szembe kellett nézniük a legtitkoltabb félelmeikkel, vágyaikkal. Eszébe jutott az egyik vizsga gyakorlata. Itt most feltett egy lapra mindent Kevinnel kapcsolatban. Végére akart járni az érzéseinek.

– Én ugyan a fokozatosságnak vagyok a híve, de most szeretnék tisztán látni téged és láttatni magamat is. Szeretném, ha megcsinálnánk egymással a tudategyesítés gyakorlatát. Ez megmutatja majd, hogy ez az ital hosszú távon is kihat -e, a kapcsolatunkra – mondta Mirella és várakozva nézett Kevinre.

– Én benne vagyok, de menjünk a szobámba, ahol zavartalanul vihetjük végig a gyakorlatot – mondta Kevin, aki a lány kérésén egy kissé meglepődött, de az érzés, amit most érzett iránta már a csodálattal is keveredett.

Tudta, hogy ehhez a kéréshez nagy bátorság kellett. Az átmeneti tudategyesítéssel gyakorlatilag mindent megtudnak egymásról, ami az érzések szintjét illeti. Az emlékek szintjéről is szokott ilyenkor információ átkerülni, de azok többnyire csak részlegesen. A gyakorlat lényege abból áll, hogy ketten leülnek egymással szemben. Teljesen ellazítják testüket és tudatukat egyaránt. Megnyílnak egymás felé. Az energiarendszerük fő központjai ilyenkor szinte teljesen összeérnek. Az a fél, aki a gyakorlatot kezdeményezte fogja elsőnek átsugározni lelkének lényegét. Beleértve azt, amit tud magáról és azt is, amit nem. A megbeszéléskor lehetőség nyílik olyan dolgokat is megtudni ezáltal magáról, amit még csak nem is sejtett eddig. Aztán a másik fél folytatja és most ő küldi át saját magát. A gyakorlat befejező fázisa az, amikor a teljes egyesülés létrejön. Ebben a szakaszban egyszerre ad és érzel mindkét fél. Ekkor szokott kiderülni, hogy mennyire fedi egymást a két lelki rezgés.

A lift elvitte őket a legénységi szállásokhoz, ahol Kevin kabinja is található volt. A folyosót az egyik oldalról szobák szegélyezték, a másiktól egy ablaksor, amin át bárki gyönyörködhetett a ragyogó csillagképek látványában. Ezek az ablakok valójában nem nyíltak közvetlenül a külvilágra. Egy ügyes optikai rendszer vetítette ide valóságként a kint elsuhanó táj szépségeit. Ahogy az ajtók mellett elhaladtak, az egyik felől, mintha halk robbanások és puffanások zaja hallatszott volna ki. Mirella kérdő tekintetére Kevin elmondta, hogy ez Eric lesz, aki valószínűleg a szokásos harci szimulációját végzi.

Kevin szobája nem volt túl nagy, de kicsinek sem volt mondható. Tágasan elfért benne egy ágy, egy íróasztal a számítógép egy termináljával és két kényelmes fotel is. A falakat a Föld természeti szépségeit ábrázoló térhatású kivetítők díszítették. Ezeket nézve a szemlélő, annak az illúzióknak lehetett tanúja, mintha különböző ablakokon tekintene ki, melyek hol egy vízésésre, hol pedig egy csodálatos szépségű fehérsipkás hegycsúcsra néztek. A szobában található növények viszont valódiak voltak és tökéletesen igazodtak a szoba kialakításához. Az árnyékosabb részt kedvelő páfrány egy kisebb boltíves mélyedésben helyezkedett el. A napfényesebb helyeket kedvelő minipálma közvetlenül a helyiséget megvilágító fénysugárzó alatt volt található a két fotel között elhelyezkedő asztalkán.

– Szerintem toljuk odébb ezt a két fotelt az asztalkával együtt. – Javasolta Kevin. – Miért? Nem ezekben fogjuk elvégezni a gyakorlatot? – Kérdezte Mirella.

– A gyakorlatot súlytalanságban fogjuk elvégezni. A lazítás és a szellemi összpontosítást könnyebb elvégezni, ha nem terheli az izmokat a hajó mesterséges gravitációja. Ha már ilyen jól kialakították nekünk ezt a bárkát, akkor használjuk ki azt a tulajdonságát, hogy akár helyiségenként is lehet szabályozni a gravitációt – válaszolt Kevin miközben a falhoz tolt a bútorokat.

Ott lebegtek egymással szemben a szoba kupolás teteje alatt. Kevin beállított egy erőteret, ami megakadályozta, hogy elsodródjanak a helyükről. A szobában a fények csak halványan világítottak, éppen csak annyira, hogy egymás szemébe tudjanak nézni. Kevin jelezte szemével, hogy elkezdhetik. Mindketten ellazították magukat, ami nagyon könnyen ment a súlytalanság állapotában. Mirella fejében kis idő múlva megszólalt Kevin, hogy elkezdheti az adást.

Felidézte magában a teljes nyitottság érzését. Azt az érzést, amivel egy ártatlan gyermek viszonyul a világhoz. Most már nyitott könyv volt a másik számára. Hagyta, hogy spontán áramoljanak az érzései és gondolatai, amelyekkel kifejezheti most legbenső énjének lényegét.

Kevin érezte, ahogy kinyílik előtte a lány lelke. Egy nyíló vörös rózsza jelent meg előtte, mely végül teljes pompájában mutatta meg magát. Látta a kicsi Mirellát, ahogy először elindul a világba. Egyedül látta őt,

testvérek nélkül. Érezte a kifejeződés vágyát benne. A művészetek iránti vonzódást... Láta az első kapcsolati csalódását, amely egy barátnőjétől érte. Elhagyták őt, egy másik barátért. Ez olyannyira fájt neki, hogy sokáig nem tudott magától egyetlen kapcsolatot sem megszakítani, nehogy azt a fájdalmat okozza, amit neki kellett átélnie egykor... Ő természeténél fogva kedves volt és érzékeny mások igényeire. Megtanult a maga igényeire is figyelni. Láta, hogy milyen kedvesen, de határozottan szakított az egyensúlytalan kapcsolataival... A következő képen delfinekkal úszott együtt és az érzés, mely a lelkéből most elért Kevinig a szabadság és függetlenség érzése volt. Ez még keveredett a delfinek vidám játékosságával. A lelkében megmaradt örök gyermeknek, aki a mai napig úgy csodálkozott rá a világra, mintha először tenné azt. Ezt a gyermeket csak azoknak mutatta meg, akik rászolgáltak a bizalomra. Láta a folyamatot az életében, ahogy minden párkapcsolatában az igazit kereste. A szexualitásban a gyengédségre való igényét egy pávatollal jelenítette meg, ami végigcirógatta a fejétől a lábujjáig... Megjelent benne az igazságba vetett mély hitének érzése, és a szenvedély ereje is, amivel kiállt érte... A gyermekek iránt érzett, határtalan szeretete... A hitének elmélyülése, amit az élet megpróbáltatásai edzettek erőssé... Az ismeretlen megismerésének határtalan kíváncsisága... Az örök szerelembe vetett hite, és a várakozás ideje, amit megtörtek a közben átélt csalódások hullámai... A virágzó remény, ami nélkül élete rózsája élettelen lenne és hervadt... A szeretetbe vetett hite, mely úgy mutatkozott, mint egy sárgálló búzamező... Várta az aratás idejét, hogy utána a szeretete melegével megsütött kenyérét megoszthassa azzal a férfival, akit erre érdemesnek talál... – Itt egyet sóhajtott Mirella és most ő kezdett figyelni a Kevin felől érkező gondolatokra és érzésekre.

Érezte, ahogy a férfi megnyílik. Egy felhőt látott, ami a következő pillanatban szétnyílt és utat adott az égből a föld felé törő fénysugaraknak... Egy hatgyerekes család legkisebbje mosolygott rá... Érezte a türelmetlenséget, amit egy fióka érezhet, aki már ki szeretne repülni a fészekből... Az örök kérdést, amit mindig feltett, amikor a tükörbe nézett: – Ki vagyok én valójában? Erre a kérdésre csak jóval később találta meg a választ... Felfedezte, ha a lelkét nézi a fizikai megnyilvánulása helyett, akkor megtalálja a lelkében a választ... Ez a szemléletmód változás megtanította arra, hogy az igazság sokszor a dolgok mögött keresendő... Érezte a csillagok és a határtalan felé érzett szenvedélyét, ami lényének azt a részét mutatta, amely eggyé akart válni a világgal... Kiterjedni és egy galaxissá változni... Láta, amint a kicsi Kevin a testvéreivel egy nyári estén a házuk teraszáról figyeli a csillagos eget egy kis teljesítményű távcsővel. Arról álmodozott, hogy egyszer űrhajót fog vezetni az ismeretlenbe... A kapcsolati próbálkozásai sorra zátonyra futottak. Ő is az igazit kereste, akivel úgy egészülnek ki, mint az ősi keleti egységsszimbólum a yin-yang. A szerelemről alkotott érzését Mirella felé egy képbe sűrítette bele. A szerelmesek egy fénysugárban egyesültek, ami egy napból sugárzott ki a határtalan univerzumba... Így kezdődött meg egy utazás, amely a fény sebességével haladt és elvitte a hírt arról, hogy létezik az örök szerelem a világban... Az ebbe vetett hite erős volt és mióta Nohlen gondolatait megismerte, még jobban hitt benne. Nohlen szerint, ha megtalálta valaki az igazit, az még csak az első lépés a szerelem országútján... A kezdeti szenvedélyes lángolás után, tudatosan fontos táplálni a szerelem tüzét. Ez napi erőfeszítést igényel. Egy virághoz hasonlította a szerelmi kapcsolatot. Ezt a virágot csak ketten tudják életben tartani. Egyik a férfi, aki a nap tápláló fényét adja, a másik a nő, aki az életet adó vizet hozza a szerelem virágának... Láta a gyökeres változást Kevinben, amit a háború kitörése okozott... A lelkében felébredt harcost, aki kész erejét az emberiség szolgálatába állítani... Az állandóan a feladatok megoldásán szárnyaló elmét, ami nem ismer lehetlent... A szexualitáshoz való viszonyát, melyet egy képpel fejezett ki...Két hangszer zenélt, melyek együtt alkottak egy örök szimfóniát... Láta a lelkét, mely szerelem nélkül csak egy

szomjazó sivatagi vándor, aki már nagyon várja, hogy megtalálja az oázist... – Itt Kevin jelezte, hogy rátérhetnek az utolsó fázisra. – Együtt kezdték sugározni bensőjük lényegét, hogy aztán érzékeljék azt, hogy a közös rezgés milyen képeket és érzéseket kelt bennük.

A tengerben találták magukat, mindketten delfinek voltak. Együtt úsztak és gyengéden érintették meg egymást. Titkos érintések voltak ezek még, a felfedezés óvatos lépései. Aztán ez a kép átalakult... Már valódi alakjukat mutatták egymás felé, de a megszokott fizikai formájuk helyett most a testüket fénylő áttetsző kristály alkotta, kendőzetlenül. Szemeik összekapcsolódtak, lelkükből a bizonyosság öröme sugárzott aranyszínű aurát. Elsőnek ajkuk forrt össze, majd testük is megkereste kiegészülését, hogy örömmel ajándékozza meg őket.

Arra ébredtek a transzból, hogy ölelkezve csókolják egymást lebegve a szoba kellős közepén. Kevin mosolyogva ölelte át Mirellát, majd a normál gravitációt visszaállítva most már az ágyon folytatták egymás testének felfedezését. Boldogan adták át magukat a szerelemnek és az örömnak, mely lelküket szenvedélyessé és szabadabbá tette...

Remélem tetszett, amit eddig olvastál és kellően kíváncsi vagy a történet folytatására. ☺

Ha szeretnéd letölteni a teljes regényt, akkor kattints az alábbi linkre a megrendeléshez:

<https://belsoerotrening.hu/termek/a-szellemharcos-kuldetese/>

Rujder Tamás - bemutatkozás

Szeretettel köszöntelek! Rujder Tamásnak hívnak. Gyerekkoromban az a szerencse ért, hogy apámtól megtanulhattam a jógameditáció alapjait. Tizennégy éves voltam, amikor egy meditációmban olyan csodálatos élményt éltem át, aminek hatása a mai napig elkísér. Mindenütt fényt láttam és az OM mantrát hallottam, de nem csak a fejemben, hanem mindenhol szólt, mintha sok ezren egyszerre ismételnék és rezgetnék. Egységbe kerültem mindennel és csodálatos ok nélküli boldogságot éltem át. Teljesen átjárt a szeretet és az öröm. Az energia addig nem tapasztalt hatalmas hullámai haladtak át rajtam és az egész testem bizsergett. Nem tartott sokáig mert annyira meglepődtem, hogy kizökkentem abból a mély ellazult állapotból, amiben voltam. Mivel az élmény spontán volt és nem tudtam megismételni, ezért elkezdtem kutatni és tanulni olyan módszereket, amivel megismételhetném az átélteket. Spirituális utazásom kezdetét vette. 25 évig tartott, amíg megtaláltam, vagy inkább megtaláltak a válaszok. Összeállt a kép és eljutottam arra a szintre, hogy életem természetes részévé vált a harmónia és a boldogság állapota. Nekem is vannak kihívások az életemben, mint mindenkinek, de megtanultam kezelni őket és attól még boldog vagyok, ha a körülöttünk lévő világ sok esetben örült és kaotikus. Az utat mindenkinek magának kell végigjárnia, azonban mindig ott van a segítség, azok a tanítók és mesterek, akik inspirálnak és vezetnek. Hogy kiktől tanultam és kik tanítanak a mai napig is? Róluk majd a bemutatkozás végén írok, mert nélkülük nem írhatnám most ezeket a sorokat. Hálás vagyok, hogy megismerhettem őket és a tanításaikat is.

A választott szakmám az informatika, amit a tanítás és a spirituális coachingok mellett a mai napig is nagy szeretettel használok vállalkozóként.

Minden érdekel, ami a lelki békét és a harmóniát erősíti. Az informatika azért is érdekel, mert harmóniára és rendre törekszik. Vagy működik, vagy nem és csak nagyon ritkán van benne bizonytalanság. Az informatikának köszönhetem, hogy rendszerekben és modellekben is gondolkodom. Ami működik, azonnal beépítem és továbbfejlesztem, ami nem működik, az pedig véglegesen törlésre kerül.

Így fejlődöm minden téren...

A Belső Erő Tréningjeim alapvetően gyakorlati jellegűek, amit én nagyon fontosnak tartok, mert valódi tudáshoz a megtapasztalásokon keresztül lehet igazán eljutni. Beszélhetek neked a meditáció gyógyító hatásairól, hogy pl. a dns szintjén is regenerálja a szervezetet, de amíg nem tapasztalod meg csodálatos hatásait, addig csak hallomás lesz az információ és nem valódi tudás.

Kérdezhetsz, hogy mit tanít egy spirituális tanító? Ez egy választott címke, és semmi más, ugyanakkor én azt tanítom, hogy miképpen légy igazán önmagad. Hogyan találd meg saját szellemed, valódi lényeged. Ez nem olyan könnyű feladat, mivel mindenki egy egyéni kód, olyan diszharmonikus programokkal és rögzült szokásokkal, amiket érdemes felismerni és elengedni.

Sok energetikai és szellemi képzésen vettem részt, valamint meditációs és önismereti kurzusokat is elvégeztem. A tanultakból sokat életem részévé tettem. A nyitottság a fejlődésre és a továbbgondolásra, új módszerek kifejlesztésére inspirált. A megtalált Egységtudat hatására összeállítottam egy három szintű képzést, amit Belső Erő Tréningnek neveztem el.

A Belső Erő Tréning első szintje az alap, aminek segítségével napi szinten megteremtheted az energikusság és vitalitás olyan szintjét, amit igazán megérdemelsz. A Belső Erő Tréning haladó és mester szintjére az alapon keresztül vezet az út és amikor eljön az ideje meghívlak majd ezekre a képzésekre is.

Kidolgoztam egy nagyon hatásos energetikai stresszoldó módszert, és olyan speciális gyakorlatokat, aminek segítségével bárki megtanulhatja a Forrásenergiát magas szinten közvetíteni és irányítani. Amitől minden életre kel, az pedig egy különleges tudatállapot, amit én Egységtudatnak hívok. Ezt a tudatállapotot elsajátítva leírhatatlan, de csodálatos tapasztalatok sorozatát éled át, ami után a keresés véget ér. A keresőből találó leszel. A boldogság nem átmeneti látogató lesz az életedbe, hanem tartóssá és természetessé válik majd számodra. Szívesen megosztom veled azokat a felismeréseket és módszereket, melyek segítségével az én keresésem véget ért.

A továbbiakban olyan tartalmakra és programokra számíthatsz tőlem, melyek segítenek abban, hogy egyre inkább ráébredj valódi önmagadra. Amikor benned lévő szeretet erővel és bölcsességgel párosul, akkor a harmónia és a boldogság természetes módon megjelenik az életedben. Én ezt a természetes folyamatot tanítom.

A módszerek és a technikák közvetlen megtapasztaláson alapulnak, melyekkel segítem az ébredésed. Nálam az egyszerűen megtanulható elmélet mellett sok gyakorlatra számíthatsz. A tanulás során közvetlen tapasztalataidból építkezel, és a tapasztalataid eljuttatnak a "csodák" szintjére, ami azért íródott idézőjelbe, mert amikor a csoda a hétköznapijaid részévé válik, akkor természetesek lesznek az eddig lehetetlennek hitt dolgok is.

Ahhoz, hogy a nagy sikerű Belső Erő Haladó Tréningre jelentkezess, fontos megtanulnod az alapokat. Amennyiben rászánod az időt, akkor az alapokat 3-4 óra alatt elsajátíthatod.

A Belső Erő Alaptréningre az alábbi oldalon keresztül tudsz jelentkezni:

[<< Belső Erő Alaptréning >>](#)

Belső Erő Haladó Tréningeket jelenleg havonta egyszer tartok, amiről az alábbi oldalakon keresztül tudsz tájékozódni és jelentkezni:

[<< Belső Erő Haladó Tréning I-II. >>](#)

[<< Belső Erő Haladó Tréning III. >>](#)

Belső Erő Mester Tréninget jelenleg évente kétszer tartok, amiről az alábbi oldalon keresztül tudsz tájékozódni és jelentkezni:

[<< Belső Erő Mester Tréning >>](#)

Legfontosabb tanítóim és mestereim:

Rujder János, Biegelbauer Pál, Makk István, Deseő Mária, Honti Margó, Balogh Béla, Papp Miklós, Rüdiger Dahlke, Thorwald Dethlefsen, James Redfield, Echart Tolle, Anthony de Mello, Kahlil Gibran, Mantak Chia, Vianna Stibal, Paramahansa Prajnanananda és a Kriya mesterek, H.W.L. Poonja – Papaji, Mooji, Rupert Spira, Rujderné Ciráki Sylvia és mindenki akivel kapcsolatba kerülök. 😊

Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmedet. További csodákkal teli szellemi utazást kívánok!

Szeretettel üdvözlettel,

Rujder Tamás

Az egyik kedvenc Anthony de Mello idézetemmel búcsúzom:

„A Mestert már életében legendák övezték. Azt tartották, hogy egyszer Isten is tanácsért fordult hozzá:

- Bújócskázni akarok az emberekkel. Megkérdeztem az angyalaimat, hogy szerintük melyik a legjobb búvóhely.

Volt aki azt mondta, hogy az óceán feneké. Mások a legmagasabb hegycsúcsot ajánlották. Megint mások a hold túlsó oldalát vagy egy távoli csillagot. Te mit ajánlasz?

- Rejtőzz el az emberi szívben - válaszolt a Mester. - Az lesz az utolsó hely, ahol keresni fognak.”

Remélem tetszett, amit eddig olvastál és kellően kíváncsi vagy a történet folytatására. 😊

Ha szeretnéd letölteni a teljes regényt, akkor kattints az alábbi linkre a megrendeléshez:

<https://belsoerotrening.hu/termek/a-szellemharcos-kuldetese/>